

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

Γραφείο: Βαλαωρίτου 1 Πειραιάς

Τηλ. 4928007

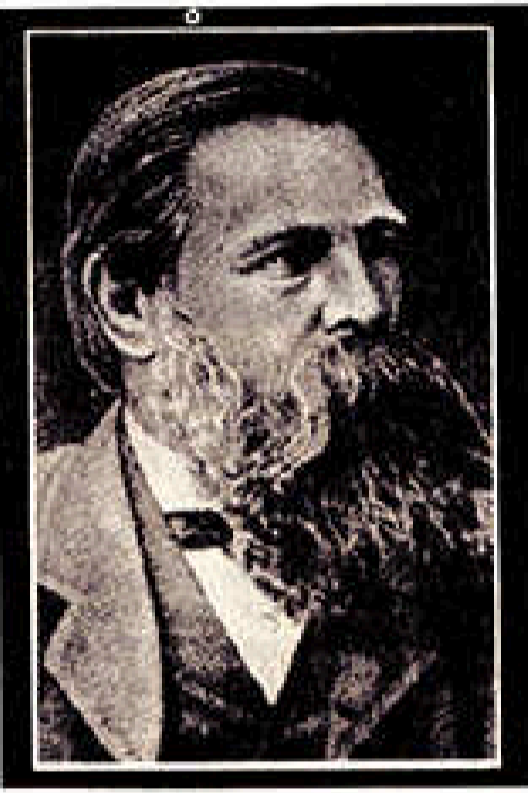
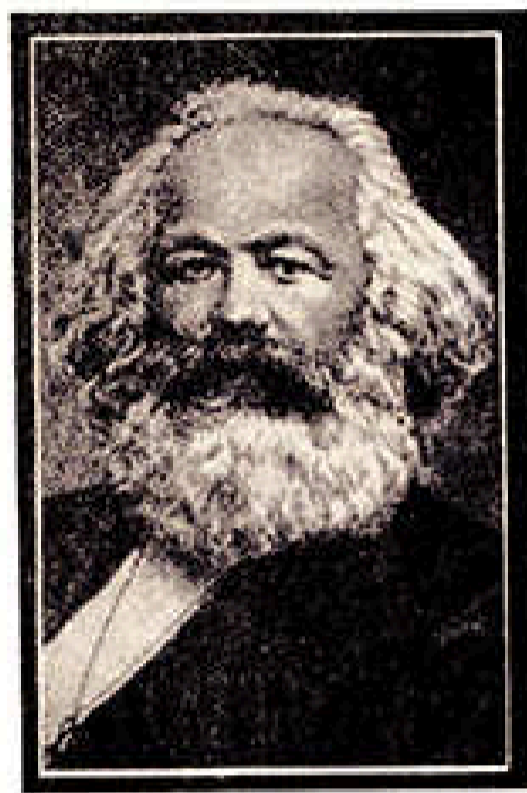
Έτος Ιο

Σάββατο, 20 Ιουλίου 1985

Αριθμός φύλλου 1

Τιμή: 89γ. 30

ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΜΕ ΨΗΛΑ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ-ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΥ-ΣΚΕΨΗ ΜΑΟΤΣΕΤΟΥΓΚ

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Α. ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η δημιουργία της ΟΑΚΚΕ είναι αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης πάλης με τον oportunistισμό στους κόλπους του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος της χώρας μας. Τα ιδρυτικά της μέλη έχουν δώσει παρατεταμένη πάλη μέσα από τις γραμμές, τόσο του ΕΚΚΕ, όσο και του ΜΑΚΚΕ ενάντια σε εχθρικά, διασπαστικά, oportunistικά ρεύματα, που έχουν τις ρίζες τους βαθιά στον ρεβιζιονισμό που κατατράβη για δεκαετίες το κομμουνιστικό κίνημα της Ελλάδας.

Στην ιδρυτική διακήρυξη της ΟΑΚΚΕ γίνεται μια αναλυτικότερη αναφορά στα βασικότερα αυτά ρεύματα και στις σημαντικές πολιτικές οργανώσεις, που τα εκφράζουν. Εδώ θα αναφερθούμε πιο εκτεταμένα στην τελευταία πάλη που έδωσαν οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ, που ήταν η πιο πολύπλοκη αλλά και η πιο σημαντική από τις προηγούμενες ακριβώς γιατί ήταν και η βαθύτερη, που έχει δοθεί με τον oportunistισμό σε επίπεδο αρχών μέσα στο ΜΑ Κίνημα.

Πρόκειται για την πάλη ενάντια στην oportunistική κλειοψηφία της Κ.Ε. του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, είναι η οργάνωση, που πρόκυψε το 1982 από την ένωση εκείνης της πλευράς του ΕΚΚΕ, που είχε έρθει σε πολιτικό-ιδεολογική και οργανωτική ρήξη με την προβοκατόρικη, αντιδραστική κλίκα του Μπίστη, με το ΜΑΚΚΕ.

Αυτή η ενότητα κράτησε 3 χρόνια. Όμως το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ δεν στάθηκε δυνατό να συνεχίσει να υπάρχει σαν ενιαίο κόμμα γιατί στην πραγματικότητα δεν ήταν ποτέ ενιαίο. Ήταν ένα άθροισμα από διαφορετικά ιδεολογικά-πολιτικά ρεύματα, μια οργάνωση στην οποία α συντήριζε ένα πραγματικό μαρξιστο-λενινιστικό επαναστατικό ρεύμα δίπλα σε ένα μισοoportunistικό συνθήλωμα. Αυτή η παρατεταμένη συνύπαρξη ήταν άδεννη με το γεγονός, ότι ούτε το επαναστατικό ρεύμα είχε ολόκληρα ξεκάθως από τον oportunistισμό, ούτε οι μισο-oportunistες είχαν ολόκληρα ολοκληρωθεί σαν oportunistες.

Γι' αυτή τη διπλή εξέλιξη χρειάστηκαν 3 ολόκληρα χρόνια, που σ' αυτά θα πρέπει να προστεθεί κι ο χρόνος, που πήσαν όλες οι τσοκομματικές συγκρούσεις και διασπάσεις μέσα στο μ-λ κίνημα μετά το '76. Τα ιδρυτικά μέλη της ΟΑΚΚΕ περιλαμβάνουν όλα, πλην δύο, τα μέλη του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, που προέρχονται από το ΕΚΚΕ καθώς και ένα σημαντικό αριθμό μελών, που προέρχονται από το ΜΑΚΚΕ. Μ' αυτήν την έννοια τίποτα δεν είναι πιο ψεύτικο από τον τίτλο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, που σήμερα κουβαλάει η oportunistική του περίεργη.

Όμως το βασικό ζήτημα είναι, το πιο ήταν το βασικό αντικείμενο της πάλης των γραμμών μέσα στο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Σε ποιά ζητήματα ήρθε η ιδεολογικό-πολιτική και οργανωτική ρήξη και γιατί αυτή η ρήξη ήταν αναγκαία.

Το βασικό ζήτημα ήταν:

Φτιάχνουμε ενιαίο κομμουνιστικό κόμμα βασισμένο στις αρχές και στη συμφωνία στα σοβαρά στρατηγικά ζητήματα ή κόμμα δίχως αρχές, κόμμα των πολλών τάσεων στα αρχαικά και τα μεγάλα στρατηγικά ζητήματα.

Ο oportunistισμός του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ ήταν απόγονος των παλιών λιφβινταριστών και τροτσκιστών, που ζητούσαν να ενώσουν στο ίδιο κόμμα τον oportunistισμό, με τον μαρξισμό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτοί ήθελαν να ενώσουν το ΕΚΚΕ -

Καθοδηγητική ιδεολογία της ΟΑΚΚΕ, είναι ο Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ (Μαοισμός). Ο Μαρξισμός - Λενινισμός - Σκέψη Μάο είναι η θεωρία του παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου. Με την έννοια αυτή αποτελεί και τη θεωρητική συμπίκνωση της πολύχρονης εμπειρίας του σαν τάξης για τον εαυτό της, αλλά και ότι πιο φωτισμένο έχει παραχθεί από την ανθρωπότητα στη σφαίρα της φιλοσοφίας, της πολιτικής οικονομίας και του επιστημονικού σοσιαλισμού.

«Δίχως επαναστατική θεωρία, δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα». Αυτή η μεγάλη λενινιστική θέση, αποχτά σήμερα μια ξεχωριστή σπουδαιότητα. Ο ρεβιζιονισμός και ο oportunistισμός παγκόσμια, αλλά και στη χώρα μας, έχουν κалύψει με ένα όγκο λάσπης την επαναστατική θεωρία. Έχουν οδηγήσει συνειδητά την εργατική τάξη και τους λαούς, όπου κυριαρχούν, στην άγνοια και το χειρότερο στη διαστρέβλωση του μαρξισμού. Ακριβώς επειδή οι μαρξιστικές ιδέες έχουν μια ακατανίκητη δύναμη, ακριβώς γι' αυτό σήμερα, όλο και περισσότερο οι αντιδραστικοί ντύνονται με το περικάλυμμά τους, για να κρύψουν τις δικές τους αστικές, αντεπαναστατικές ιδέες.

Το να καθαρίσουμε από αυτές τις λάσπες το έδαφος της

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ
ΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ ΜΑΟ ΤΣΕ
ΤΟΥΓΚ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΛΩΗΚΟΝ

Να εμιαστε σήμερα μαρξιστές-λενινιστές, σημαίνει δίπλα στο μαρξισμό-λενινισμό και σαν αδιάσπαστη συνέχειά του να τοποθετούμε τη Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ δηλαδή τη γενικευμένη παγκόσμια πείρα του προλεταριάτου στην εποχή του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, την εποχή της προλεταριακής επανάστασης και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Η Σκέψη Μάο, απλώνεται σε όλες τις σφαίρες της μαρξιστικής σκέψης και πράξης. Στο διαλεκτικό υλισμό, την πολιτική οικονομία αι τον επιστημονικό σοσιαλισμό. Σε όλα αυτά τα πεδία, η συνεισφορά του Μάο είναι ανακτίμητη. Σε όλα αυτά ο Μάο ανέπτυξε τον μ-λ.

Όμως πρέπει να ξεκαθαρίσουμε εξ αρχής το έδαφος από τον εκλεχισμό σε αυτό το ζήτημα. Αυτού του είδους ο θεωρητικός oportunistισμός χαρακτηρίζεται από την ιδιότητα του να διαμορφώνει τις θέσεις του τσιμπολογώντας από εδώ και από εκεί, από διαφορετικές πλευρές της μαρξιστικής θεωρίας και να αρνείται ολισσιστικά τις βαθύτερες θέσεις των κλασικών του μαρξισμού.

Ο μαρξισμός είναι ένα σύστημα σκέψης και ανακαλύπτει σε μια σειρά τομείς. Όμως, όποιος δεν δέχεται τη δικτατορία του προλεταριάτου δεν μπορεί να θεωρηθεί μαρξιστής, ακόμα και αν δέχεται ολόκληρη τη θεωρία του Μαρξ για την υπαρξία, ή τη φιλοσοφία του, του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού.

Ο Λενινισμός είναι ανάπτυξη του μαρξισμού, πάλι σε ένα απάντο έδαφος σε μια επόμενη ιστορική περίοδο. Αν κάποιος δέχεται τη Λενινιστική διδασκαλία για το κόμμα νέου τύπου ή τη στρατηγική και τακτική της σοσιαλιστικής επανάστασης, αλλά δεν δέχεται τη θεωρία για τον ιμπεριαλισμό και τη θέση για τη δυνατότητα της νίκης της επανάστασης σε μία χώρα, τότε αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί λενινιστής.

Έτσι δεν μπορεί κανείς σήμερα να θεωρηθεί οπαδός του μισοισμού, αν δεν αποδέχεται τη θεωρία του, για τη συνέχιση της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου, ιδιαίτερα αν δεν αποδέχεται τη μεγαλειώδη του ανακάλυψη για την ύπαρξη αστικής τάξης μέσα στο κόμμα.

Η πλήρως συνεισφορά του Μάο στο ζήτημα της δημοκρατικής-αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης

μαρξιστικής θεωρίας, και να ξεσκίσουμε το ψεύτικο περικάλυμμά του ρεβιζιονισμού και κάθε λογής oportunistισμού είναι σήμερα το πρωταρχικό μας καθήκον, σε δύο μέτωπα.

α. Στο μέτωπο της υποστήριξης των γενικών αρχών και της γενικής παγκόσμιας στρατηγικής κατεύθυνσης της επανάστασης σύμφωνα με τη θεωρία του Μαρξισμού - Λενινισμού - Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ.

β. Στο μέτωπο της εξειδικευμένης εφαρμογής αυτών των αρχών και αυτής της παγκόσμιας στρατηγικής κατεύθυνσης, στις συνθήκες της δικής μας χώρας, που σημαίνει και στο μέτωπο της πάλης ενάντια στο ρεβιζιονισμό, τον oportunistισμό και κάθε λογής ξένη προς το προλεταριάτο ιδεολογία μέσα στη χώρα μας.

Αυτός είναι ο πρώτος απαραίτητος όρος για τη συγκρότηση ενός νέου ΚΚΕ. Το μεγαλύτερο εμπόδιο σε αυτή τη συγκρότηση είναι σήμερα εκείνο το πολιτικό κόμμα, που καταφέρει να εξαπατάει βαθειά, τα πρωτοπόρα ταξικά στοιχεία της εργατικής τάξης και του λαού και να δηλητηριάζει τις συνειδήσεις αριστερών ανθρώπων σε μια πρωτοφανή κλίμακα. Πρόκειται για το ΚΚεξ, ένα κόμμα, που καμώνεται πως είναι ο συνεχιστής του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, ενώ είναι αντίθετο ο αρνητής του. Το ΚΚεξ, είναι ένα κόμμα ρεβιζιονιστικό. Συμβαίνει μάλιστα αυτό το κόμμα να είναι το αντίθετο από εκείνο που εμφανίζεται να είναι. Το ΚΚεξ, ανεξάρτητα ακόμα και από τη θέληση της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών και των οπαδών του, καθοδηγείται από μία αντεπαναστατική ομάδα, τυφλό υπηρέτη των συμφερόντων του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

στις καταπιεζόμενες από τον ιμπεριαλισμό, φεοδραρχικές και μισο-φεοδραρχικές χώρες, η συνεισφορά του στο ζήτημα της πολιτικής οικονομίας της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, η εμφάνισή του στο διαλεκτικό και ιστορικό υλισμό, τέλος η στρατηγική σύλληψη των τριών κόσμων, όλα αυτά, ίσως και μόνο ένα από αυτά θα ήταν σε θέση να κατατάζουν το Μάο στους μεγάλους θεωρητικούς της προλεταριακής επανάστασης, δίπλα στους Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν.

Όμως αυτό που χαρακτηρίζει το Μαισισμό σαν ΑΝΑΠΤΥΞΗ του μαρξισμού-λενινισμού, είναι ακριβώς η θεωρία του για τη συνέχιση της επανάστασης, έτσι όπως μπόκε σε εφαρμογή μέσα στη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτική Επανάσταση.

Όπως κάθε μεγάλη ανακάλυψη στην ιστορία της εργατικής τάξης, έτσι και αυτή είχε την ολική της βάση μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης και μάλιστα είχε την αφετηρία της μέσα σε μία ήττα της εργατικής τάξης. Πρόκειται για την καλινόρθωση του καπιταλισμού στην πρώτη σοσιαλιστική χώρα, στην ΕΣΣΑ. Πρόκειται για ένα γεγονός κοσμολογικής σημασίας που το μέγεθός του η ανθρωπότητα όλο και περισσότερο σήμερα

και περισσότερο στο μέλλον θα συνειδητοποιεί, ένα γεγονός με πελώριες πρακτικές αλλά και ιδεολογικές συνέπειες. Με διάγνεια, τόλμη και απαρμόλλη πνευματική δύναμη ο Μάο μετά την πρωτοπόρα πάλη αρχών του '63 - '64, ενάντια στο ρουσσο ρεβιζιονισμό, που έδωσε κάτι από τη δική του καθοδήγηση το ΚΚΚίνας, διαπίστωσε τις θέσεις. «Ο ρεβιζιονισμός στην εξουσία είναι η αστική τάξη στην εξουσία... Στη σημερινή ΕΣΣΑ, υπάρχει η δικτατορία της αστικής τάξης. Είναι μια δικτατορία γερμανικού φασιστικού τύπου, μια δικτατορία χιτλερική».

Στα 1968, μετά την εισβολή των σοβιετικών στην Τσεχοσλοβακία, ο Μάο κατάγγελε την ΕΣΣΑ σαν σοσιαλϊμπεριαλισμό και προσάρμοξε στη νέα πραγματικότητα την παγκόσμια προλεταριακή στρατηγική με την εκπόνηση της θεωρίας των τριών κόσμων. Αυτός ο μεγάλος διαλεκτικός, ήξερε ότι κάτω από ορισμένες συνθήκες κάθε πράγμα μετατρέπεται στο αντίθετό του. Μελετώντας την ίδια την πείρα της ταξικής πάλης στην Κίνα και διαβάλλοντας τον κίνδυνο η χώρα του να ακολουθήσει το δρόμο της ΕΣΣΑ, καθοδήγησε το ΚΚΚ στη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστι-

Συζητήματα από σελ. 1

κή Επανάσταση δίνοντας μια νέα πρωτοφανέριστη διάσταση στην ταξική πάλη, καθώς καλούσε την εργατική τάξη και το λαό της Κίνας να συγκεντρώσει τα πυρά του, ενάντια στο καμράτι της αστικής τάξης, που ήταν μέσα στο κόμμα.

«Κάνουμε» είπε «την επανάσταση και δεν ξέρουμε ποιο είναι η αστική τάξη. Μια είναι μέσα στο κόμμα, είναι τα στελέχη που έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο και αρνούνται να διορθωθούν».

Η Πολιτιστική Επανάσταση ήταν μια πελώρια κλίμακα πρωτογεννή και σύνθετη πολιτική μάχη. Η μεγάλη της ιδιομορφία έγκαιται στο γεγονός, ότι μέχρι τα τότε τα κομμουνιστικά κόμματα, το κόμμα της εργατικής τάξης, καθοδηγούσε τις μάχες ενάντια στον ταξικό εχθρό, που βασικά βρισκόταν έξω από το κόμμα, μέσα στην κοινωνία. Εδώ όμως έπρεπε το κόμμα να καθοδηγήσει την εργατική τάξη, κύρια ενάντια σε εκείνο το καμράτι της αστικής τάξης, που βρισκόταν μέσα στο ίδιο το κόμμα. Η πείρα της Ρωσικής επανάστασης μας δίδαξε, ότι ο πυρήνας της εργατικής τάξης η πολιτική τάξη νέου τύπου, και πιο συγκεκριμένα η κερτακομμουνιστική ολιγαρχία, που παίρνει συλλογικά στα χέρια της τις παραγωγικές δυνάμεις, που κατέχει το προλεταριάτο στις συνθήκες της δικιάς της δικτατορίας, αυτή η ολιγαρχία είναι τα ρεβιζιονιστικά ανάστα στελέχη του κομμουνιστικού κόμματος. Αυτά δεν αποτελούν μόνο από κοινωνική οικονομική άποψη το ανώτερο τρίμηνο της αστικής τάξης νέου τύπου, αλλά ταυτόχρονα και την πολιτική επιτέλεια της αστικής τάξης στην περίοδο της δικτατορίας του προλεταριάτου, δεν μπορεί να έχει μια άλλη μορφή και ανεξάρτητη ύπαρξη πέρα από την αντιλαοκρατική, φραξιονιστική «σοσιαλιστική» του μορφή και ύπαρξη μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα. Αυτός είναι ο λόγος, που η σοσιαλφασιστική ηγεσία του «ΚΚΣΕ» είναι ταυτόχρονα ο πολιτικός ηγέτης και ο οικονομικός διαχειριστής της αστικής δικτατορίας σε αυτή τη χώρα.

Είναι φανερό ότι δεν είναι αυτά μόνο που συμβάλλουν στην αστική τάξη στην περίοδο του σοσιαλισμού. Όπως γράφει ο Λίνι: «η μικρή παραγωγή γεννάει τον καπιταλισμό και την αστική τάξη διαρκώς, καθημερινά, κάθε ώρα, με αμείωτο τρόπο και σε τεράστιες αναλογίες» (αριστοκρατία). Ταυτόχρονα υπάρχει για πολλά χρόνια μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου και η πολιτική αστική τάξη, υπάρχει η δύναμη της αστικής ιδεολογίας και της συνθήκης, μέσα στην κοινωνία, υπάρχει τέλος ο διεθνής ιμπεριαλιστικός περίγυρος με την πολιτικό-οικονομική του πίεση και τους πρήγους του.

Η δύναμη του μαοϊσμού βρίσκεται στο ότι βάζοντας σε πρώτο πλάνο το ζήτημα της σταθεροποίησης της δικτατορίας του προλεταριάτου, ότι μόνο αξιοποίησε αυτά τα προηγούμενα συμπεράσματα του Μ - Α, αλλά και τα ανέπτυξε παραπέρα με τη θέση για την αστική τάξη μέσα στο κόμμα και την πραχτική της Πολιτιστικής Επανάστασης. Δίχως τη Σκέψη Μάο, και ακόμα περισσότερο ενάντια σε αυτή, δεν είναι δυνατή η κριτική σε κάθε μορφή αστικής ιδεολογίας. Αν δεν αποδεχόμαστε ότι ο ρεβιζιονισμός δεν είναι μαρξισμός, αλλά μορφή της αστικής ιδεολογίας, τότε κάθε άλλη μορφή αστικής ιδεολογίας, ταυτισμένη με ρεβιζιονισμό και μαρξισμό αναβιώνει με σύγχρονο τρόπο τον αντικομμουνισμό. Ο ισχυρισμός σήμερα ότι η Ρωσία είναι σοσιαλιστική ή ότι το ΚΚΕζ είναι κομμουνιστικό κόμμα, είναι αντικομμουνισμός. Αυτό είναι το κοινό έδαφος του ρεβιζιονισμού, του αστικού φιλελευθερισμού και του αναρχισμού. Όλα αυτά τα ρεύματα χυπάν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την προλεταριακή ιδεολογία και πολιτική. Όμως για να μπορέσουμε να συντηρήσουμε θεωρητικά (και στη συνέχεια πολιτικά και οργανωτικά) το ΚΚΕζ πρέπει να ελευθερώσουμε το έδαφος, που μας χωρίζει από αυτό τον εχθρό, από κάθε λογής εμπόδιο. Και το μεγαλύτερο εμπόδιο σήμερα είναι τα οππορτουνοιστικά μικροαστικά ρεύ-

ματα, που λιμαίνονται τα πιο πρωτοπόρα στοιχεία της εργατικής τάξης και της προοδευτικής διάνοησης κάνοντας τη δική τους μικροαστική κριτική στο ρεβιζιονισμό του ΚΚΕζ, αλλά και του ΚΚΣΕ, και του κλασσικού τροτσκιισμού. Αυτά τα ρεύματα χυπάν στην καρδιά το εργατικό κίνημα και εμποδίζουν τη συγκρότηση ενός πραγματικού κομμουνιστικού κόμματος, ακριβώς γιατί στη θεωρία και στην πράξη είναι μια άλλη έκδοση του ρεβιζιονισμού.

Αυτά τα ρεύματα χωρίζονται σε δύο κατηγορίες:

1. Η κατηγορία, με ιδεολογικό κέντρο τον οππορτουνοισμό και τον αστικό φιλελευθερισμό. Το ρεύμα δηλαδή της αναχίτης φραξοποίησης τον αφήνει στο δόγμα της κριτικής και της αντίθεσης της επαναστατικής θεωρίας. Οργανώσεις αυτού του ρεύματος είναι η «πολιτική» ή ομάδα όπως η «Ανεξίτηλα». Αυτά τα ρεύματα ξεκάνουν τον Μαοϊσμό από το Μαρξισμό - Λενινισμό και ανατρίβονται στην παράδοση του κομμουνιστικού κινήματος, ιδιαιτέρως στην Γ' Ανθή το Στάλιν και το Ελληνικό ΚΚΕ.

2. Το ρεύμα που αυτοπροκαλείται «μαρξιστικό - λενινιστικό». Περιλαμβάνει στους κόλπους του εκείνες τις οργανώσεις που ουσιαστικά αρνούνται τη Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ σαν τον μαρξισμό - λενινισμό της εποχής μας, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζονται με ένα πρόσχημα αρχών και συνήκειας. Στην ουσία επιχειρούν να στρέψουν το Μαρξισμό - Λενινισμό, ενάντια στη Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ. Στην ακραία τους μορφή με την ΣΑΚΕ φτάνουν στον αντι - μαοϊσμό και με την ομάδα του Μάισιου ανοηχτά στην αντιανάσταση. Όμως ο πυρήνας των επικίνδυνων αυτών δεξιών οππορτουνοιστών, βρέσκεται σήμερα κάτω από τη σημαία της «Κομμουνιστικής αντιστάσεως» σε μια ατακτική συμμορία οππορτουνοιστών, που έχουν επικρατήσει τους πιο επικίνδυνους φραξιονιστικούς - μισοτροτσκιιστικές ομάδες του «ΚΚΕ μ - λ».

Και τα δύο αυτά ρεύματα αντέλκουν την δύναμη τους από το προσωρινό και αβυσθητικό επαναστατικό

γνώσεις που έχουν δεθεί με το λαό της χώρας τους, αλλά και καθοδηγητικές ομάδες και στελέχη σε ολόκληρο τον κόσμο, ακόμα και ξεχωριστοί επαναστάτες κράτησαν όρθιοι στη δύσκολη εποχή, και δεν άφησαν να πέσει μέσα στις λάσπες η επαναστατική σημαία. Ίσα - ίσα μάλιστα, ενώ υποστήριζαν τις αρχές, ταυτόχρονα ενείσαν τον επαναστατικό αγώνα μέσα στη χώρα τους. Παράδειγμα μιας τέτοιας στάσης αποτελούν οι σύντροφοί μας στις Φιλιππίνες.

Πραγματικά δεν υπάρχει λόγος για απογοήτηση, ούτε για ανατροπή του παλιών καταχτημένων θέσεων του Μ - Α - Σκέψη Μάο. Πόσο άλλα αλήθεια στέκονται οι οππορτουνοιστές απέναντι στο πρόταγμα της παλιόφρασης στην Κίνα όταν κραδαίνουν το ελάχι επιχείρημα: «Λοο, παρά την πολιτιστική επανάσταση και την αρνητική εμπειρία της ΕΣΣΑ, η Κίνα δοκίμασε την παλιόφραση, η Σκέψη Μάο δεν οδήγησε στη νίκη, δεν είναι τόσο μεγάλη όσο αρχικά είχαμε πιστέψει». Πρόκειται για εμπειρισμό του αισχρίστου είδους, τοιζόλιγιο.

1. Ίσα - ίσα η κινέζικη παλιόφραση απαλλάχθηκε ακριβώς την ορθότητα της Πολιτιστικής Επανάστασης και όλης της σκέψης του Μάο για την ταξική πάλη στο σοσιαλισμό, αποδεικνύοντας ακριβώς το ρεβιζιονιστικό χαρακτήρα ενός Λουο Σιάο Σι, αλλά και τη σκοπιμότητα μιας πλλατάκης πάλης ενάντια στο επιτελείο του. Η κυριαρχία αυτής της αντιλαοκρατικής τεχνικής κλίμακας και ο ξεθωριασμένος δρόμος της, προς τον καπιταλισμό στο εσωτερικό και στις διεθνείς τις σχέσεις είναι η πιο γλαφυρή περιγραφή, αυτού του που μπορεί να είναι μια αστική τάξη μέσα στο κόμμα.

2. Παραπέρα η δύναμη μιας θεωρίας δεν κρίνεται μέσα σε μία μόνο μάχη, αλλά μέσα από την εφαρμογή της για μια ολόκληρη ιστορική περίοδο. Οι οππορτουνοιστές της Β' Διεθνούς και κάθε αντιδραστικός εκείνης της εποχής χλόωσαν μέχρι το 1917 τη δυνατότητα της εφαρμογής της Μαρξιστικής θεωρίας για τη δικτατορία του προλεταριάτου. Χλόωσαν δηλαδή τη δυνατότητα του προλεταριάτου να πάρει την εξουσία. Τώρα αυτοί οι σύγχρονοι οππορτουνοιστές χλόωσαν στο Μαοϊσμό τη δυνατότητα του προλεταριάτου να κρατήσει την εξουσία. Εμείς τους απαντάμε:

Τα αποτελέσματα της Πολιτιστικής Επανάστασης θα κριθούν μελλοντικά. Η θεωρία και η πραχτική αυτής της επανάστασης ηρθε σε μια στιγμή που όχι μόνο ο ιμπεριαλιστικός και ο ρεβιζιονιστικός περίγυρος της Κίνας ήταν πανίσχυρος, ασκώντας έτσι μια σφοδρή πολιτική, οικονομική, και ιδεολογική πίεση στο τελευταίο φρούριο των επαναστατών της τρίτης διεθνούς, αλλά και οι θέσεις των ρεβιζιονιστών - στών νέου τύπου μέσα στο Κινέζικο κόμμα ήταν ισχυρότερες, μερικά ζεατίας αυτής της κρίσης,

αλλά περισσότερο επειδή ούτε το Κινέζικο κόμμα είχε ανδροπή γολοχημένο με τη νέα αυτή μεγάλη θεωρία και πραχτική για τη συνέχιση της επανάστασης. Είναι φανερό ότι μόνο η παλιόφραση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΑ, έβαλε επί τάπητος για το παγκόσμιο προλεταριάτο το ζήτημα της σταθεροποίησης της δικτατορίας του, δηλαδή την αποφυγή της παλιόφρασης του καπιταλισμού. Πέρα από τις εσωτερικές της προϋποθέσεις, από την Κινέζικη πλευρά της, δεν είναι τυχαίο ότι η Πολιτιστική Επανάσταση ξεσπούσε την ώρα, που το Κινέζικο Κομμουνιστικό κόμμα με επικρατειακή το Μάο συνειδητοποίησε τη ρωσική παλιόφραση.

3. Οι αντιδραστικοί και οι οππορτουνοιστές ξεχυόν ότι υπάρχει μια θεμελιώδη διαφορά ανάμεσα στο πρόταγμα της Ρωσικής και της Κινέζικης παλιόφρασης. Στη ρωσική παλιόφραση η εργατική τάξη αυτής της χώρας βρέθηκε κερτολογικά άσπλη πολιτικά και ιδεολογικά. Ήταν ήδη πολύ αργά όταν ο Στάλιν διαπίστωσε τον κίνδυνο που αποτελούσε ο ρεβιζιονισμός στη ρωσική κοινωνία. Η ρωσική εργατική τάξη και σε προέχταση η εργατική τάξη σε όλες τις χώρες της παλιόφρασης στην Ευρώπη δεν μπορεί ακόμα και τώρα να συλλάβει τον ταξικό, αστικό χαρακτήρα, του καθιστώμενου, που την καταπιέζουν και την εκμεταλλεύονται. Το απέδειξε περίτρανα η επαναστατική εργατική τάξη της Πολωνίας, που ελεγχόταν δίχως επαναστατική θεωρία για να νικήσει εύκολα σε αυτή τη φάση. Γιατί βίβρια αυτοί ο αναρχοσοσιαλιστές και οι άλλοι περισσότερο ο καθολικισμός μπορούν να οδηγήσουν σε νίκες.

Αντίθετα η κινέζικη εργατική τάξη και ο λαός της απέναντης αυτής χώρας έχουν μέσα από την πραχτική 10 χρόνων της πολιτιστικής επανάστασης, διδαχθεί από τη Σκέψη Μάο, «Όσο χωραχτεί στο ρεβιζιονισμό η τεχνική κλίμακα και δείχνει να αποκομιστικό της πρόσωπο στον κινέζικο λαό, όσο θα εξώνονται οι αντιφάσεις και οι ταξικές αντιθέσεις της κινέζικης κοινωνίας, τόσο περισσότερο θα διαμορφώνονται οι προϋποθέσεις μιας νέας επανάστασης σε αυτή τη χώρα. Αυτό τρέμει η κλίμα αυτή. Γι' αυτό έχει εξαπολύσει ένα ανελέητο πογκρόμ στους μαοϊστές μέσα και έξω από το κινέζικο κόμμα. Αυτή η κλίμα δεν έχει πάψει να επαναστατώνεται - αυτοί (οι Μαοϊστές) μελλοντικά θα δημιουργήσουν προβλήματα». Εδώ σημειώσαμε τούτο: ότι σύμφωνα με τον ίδιο το Μάο κύριο καθήκον της πολιτιστικής επανάστασης ήταν το χτύπημα των στελεχών που πήραν τον καπιταλιστικό δρόμο μέσα στο κόμμα. Όμως ο στόχος αυτής της επανάστασης, ήταν το ξερίζωμα της αστικής και ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας μέσα στις μάχες, ήταν το βάθρα στην προλεταριακή κοσμοαντίληψη. Ταυτόχρονα με την πάλη μας ενάντια στο δεξιό οππορτουνοισμό

στο ζήτημα της «συνέχισης» της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου» θα πρέπει να δώσουμε και την πάλη ενάντια στον οππορτουνοισμό και τον αναρχισμό σε αυτό το ζήτημα. Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτή η θεωρία και η εφαρμογή της στην κινέζικη επανάσταση, βρίσκεται στην κατεύθυνση της σταθεροποίησης της δικτατορίας του προλεταριάτου, ότι βρίσκεται στην κατεύθυνση της σταθεροποίησης της καθοδηγητικής ικανότητας του Κομμουνιστικού Κόμματος, μέσα από το ξεκαθάρισμα των γραμμών του από τους ρεβιζιονιστές.

Στο ζήτημα αυτό δεν χωράει συμφουλισμός και με το φραξιονισμό, το οχλαρισμό και το διασπασισμό, που εμφανίστηκαν και μέσα στο επιτελείο της Προλιτιστικής Επανάστασης. Ιδιαίτερα η περίπτωση του αντιλαοκρατή Λιν Πιάο, αλλά και η γραμμή των τεσάρων, αποδεικνύουν από τη μια, την αλυσία της αστικής τάξης να ακολουθεί ακόμα και το πιο επαναστατικό ρεύμα για να φερνέρει και να υπονομιώσει, από την άλλη την ολίθια επιρροή της αστικής και μικροαστικής ιδεολογίας μέσα σε μια περίεχλοκη και παρατεταμένη πολιτική πάλη.

Πιστεύουμε ότι γι' αυτό το λόγο χρειάζεται μελέτη και έρευνα της ιστορίας της Πολιτιστικής Επανάστασης. Ο ρεβιζιονισμός στην Κίνα έχει καταχωνιάσει τα κείμενα του Μάο αυτής της περιόδου και η κινέζικη εργατική τάξη βρίσκεται σε μια φάση αδυναμίας να μεταφέρει στο παγκόσμιο προλεταριάτο την πείρα αλλά και τα στοιχεία της μεγάλης αυτής ταξικής μάχης.

Εμείς οι έλληνες κομμουνιστές έχουμε πολύ μεγάλη εμπιστοσύνη στους κινέζους σύντροφους, στους πιο κοινωνικούς μαθητές του Μάο Τσε Τουνγκ. Ανεξάρτητα πάντως από την εξέλιξη της ταξικής πάλης στην ίδια την Κίνα, η Σκέψη Μάο θα γίνεται όσο παίρνει ο καιρός, το ακαταμάχητο όπλο της εργατικής τάξης στις ρεβιζιονιστικές χώρες. Αλλά και στις χώρες όπου αυτή η τάξη δεν πήρε ποτέ την εξουσία η Σκέψη Μάο, θα προσημαίνει πολιτικά και ιδεολογικά τα νέα κομμουνιστικά κόμματα στη νέα μεγάλη σειρά επαναστάσεων, που έρχονται.

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Βαλαωρίτου 1 - Παιρατίας
Τηλ. 4928007

Η πάλη μας με τον ρεβιζιονισμό και κάθε λογής οππορτουνοισμό πρέπει να δοθεί με εμπρημ και πάνω στο πάντα επίκαιρο, καθοριστικό και βαθύ ζήτημα του κράτους. Πρέπει και εδώ να διασκεδάσουμε και να ητθώσουμε στις αρχαικές θέσεις του Μ - Α Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ και να τις αξιοποιήσουμε στην ελληνική πραγματικότητα. Το κράτος είναι πάνω από όλα η οργανωμένη βία της κυριαρχίας τάξης. Αυτό ισχύει και θα ισχύει μέχρι την κατάργηση των τάξεων. Και κατά συνέπεια την εξάλειψη του ίδιου του κράτους.

Πρωταρχικός στόχος της επανάστασης της εργατικής τάξης και των λαών του κόσμου ενάντια στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό, πέρα από τις ειδικές μορφές, που παίρνει η επανάσταση σε κάθε χώρα, είναι η συντριβή της κρατικής μηχανής των εκμεταλλετών και καταπιεστών και η δημιουργία του νέου κράτους της ένοπλης εργατικής τάξης επικρατειακής των επαναστατικών μαζών. Η δημιουργία ενός νέου κράτους, κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος, που θα βρίσκεται στα χέρια της εργατικής τάξης και θα στηρίζεται στην συμμαχία της με τις καταπιεζόμενες μάζες για να ανοίξει το δρόμο προς την αταξική κοινωνία, τον κομμουνισμό, είναι το μεγαλύτερο ζήτημα αρχής για τους κομμουνιστές.

Από εκεί αποκρρατεί το διπλό μέτωπο πάλης μας, πρώτον ενάντια στον ρεβιζιονισμό και τον δεξιό οππορτουνοισμό, που αρνείται το ζήτημα της επαναστατικής συντριβής του κράτους των εκμεταλλετών. Θεωρείς σαν και αυτός τον κράτος όλων του λαού, του εθνικού παρόμοτος, τον πραξικοπηματισμό, του διαταξικού κράτους, αποτελούν χοντροκομμένες αρνήσεις της μαρξιστικής διδασκαλίας. Ταυτόχρονα είναι μια άλλη, πιο ύπουλη εκδύλωση του δεξιού οππορτουνοισμού, εκείνη η στάση, που αποδέχεται στα λόγια αυτή την αλήθεια για να την καταπατήσει στην πράξη, μέσα από την εξοφάνση της στην καθημερινή προλαοκρατική δουλιά. Εκείνη η στάση, που είτε στο όνομα ενός «αριστοκρατικού» οικονομισμού, είτε στο όνομα των μετώπων, της ταξικής της πτώχης των επαναστατικών διαθέσεων των μαζών, υποσπύσει το ζήτημα της επανάστασης σε ένα λίγο πολύ μακροπρό μελλον.

Δεύτερο ενάντια στις διαφορετικές μορφές του αναρχισμού που αρνούνται το χτίσιμο του νέου κράτους της δικτατορίας του προλεταριάτου, που αρνούνται στο βάθος πολύ συχνά την δυνατότητα των καταπιεζομένων μαζών να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους, μας και σύμφωνα μ' αυτές κάθε εξουσία γίνεται στο τέλος νομισματικό εξουσία των εκμεταλλετών, και που ακριβώς γι' αυτό αυτές οι μορφές αρνούνται την πολιτική και τις μορφές παρόμοτος στην επανάσταση.

Όλες οι μορφές της αναθεώρησης του μαρξισμού διαρκώς αναπνώνονται αντέλκοντας τα επιχειρήματα τους μέσα στις νέες μορφές, που παίρνει ο ιμπεριαλισμός στην εξέλιξη του. Εμφανίζονται σαν το κάτι δίθεν ολόκληρα καινούργια, που βάσει σε αμφισβήτηση της θεμελιώδεις μαρξιστικού - λενινιστικές θέσεις για το κράτος και την επανάσταση. Η «ανακίνηση» που προσοθούν αυτά τα ρεύματα σκοπεύει στην καρδιά καθώς διαλύει να διαστρέψει δύο θέματα κεφαλαίου σπουδαιότητας: Τον επαναστατικό χαρακτήρα της εργατικής τάξης και τον ταξικό χαρακτήρα του κράτους.

Στο πρώτο θέμα ο ρεβιζιονισμός και ο δεξιός οππορτουνοισμός γενικά αναλαμβάνουν να διαλύσουν την συνοχή της εργατικής τάξης γκρεμίζοντας την γραμμή, που την χωρίζει από το μισό - προλεταριάτο καθώς και από τα μικροαστικά και αστικά στρώματα της δημοσιοπαλληλιάς, των τραλεζών, της επισημονικής - τεχνικής διανόησης. Αυτό ο ίδιος η «ανακίνηση» σκοπεύει το προλεταριάτο στην καθοδήγηση σύμμαχων ή και εχθρικών ατόμων, στραμμένων και τάξεων που το υπονομιώσαν την ιδεολογικο-

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Συνέντευξη από σελ. 1

ΜΑΚΚΕ σ' ένα κόμμα με τις ομορπουλιστικές οργανώσεις ΚΚΕ (μ-λ) και Κίνηση με τις οποίες αυτοί παλιότερα είχαν διασπαστεί, θεωρώντας τώρα πια ασυζητήτι όλες τις διαφορές που μας χώριζαν μ' αυτές, μη αρχαιικές και αρνούμενοι τη θετική πάλη, που αυτοί είχαν δώσει παλιότερα, κι αυτό αντανάκλασε κάτι βαθύτερο: την μη αρχαϊκή και στρατηγική συγκρότηση του ίδιου του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ και πιο ειδικά την ύπαρξη και μέσα στην ίδια την Κ.Ε. του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ πολιτικών οπαδών του ΚΚΕ (μ-λ) και της Κίνησης δίπλα σε άλλου είδους ομορπουλιστές, αλλά και σε συνεχείς μαρξιστές.

Αυτοί του είδους ο ομορπουλισμός είναι ο πιο «ομορπουλιστικός» που υπάρχει, ο πιο ύπουλος, γλοιώδης και υποκριτικός. Επαναλαμβάνοντας τον χαρακτηρισμό του Λένιν, τους αποκαλέσαμε και τους αποκαλούμε προξενήτριες.

Αυτοί λέγαν: Συμφωνούμε στην πολιτιστική επανάσταση, αλλά η υποστήριξή μας σ' αυτήν δεν είναι ζήτημα αρχής.

Έτσι μόνο από ιδιοτροπία της τύχης και με ένα 51% στην Κ.Ε. του το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ υποστήριξε την Πολιτιστική Επανάσταση.

Αυτοί λέγαν: Συμφωνούμε στις βασικές πλευρές της θεωρίας των 3 κόσμων*, αλλά αυτές δεν είναι ζήτημα αρχής. Με τη βοήθεια πάλι μιας τυχαίας πλειοψηφίας περνούσε αυτή η θέση στο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ. Όμως πήραν υπό αίρεση στο βαθμό που σύμφωνα μ' αυτούς τους κυρίους θα έπρεπε να υποταχθεί στην αντίθετη ακριβώς θέση του ΚΚΕ (μ-λ) αν επικρατούσε σ' ένα κοινό κόμμα (Και βέβαια σ' ένα κοινό σώμα με δοσμένη την αριθμητική υπεροχή σε μέλη του ΚΚΕ (μ-λ) αυτή ακριβώς θα επικρατούσε).

Αυτοί λέγαν: Συμφωνούμε στο σοσιαλιστικό αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης, αλλά υποτασσόμαστε τυχαρίστος στην λαϊκοδημοκρατική επανάσταση, αν επικρατήσει (που βεβαιότατα θα επικρατούσε).

Αυτοί λέγαν: Συμφωνούμε μαζί σας ότι ΗΠΑ και Ρωσία είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί του λαού μας, όμως δεχόμαστε να υποταχθείμε στη θέση ότι μόνον οι ΗΠΑ είναι ο μεγαλύτερος εχθρός αν πλειοψηφήσει (που θα πλειοψηφούσε).

Όμως αυτός ο ομορπουλισμός αρνιόταν έστω και προσωρινά να συμφωνήσει, έστω και για τα μάτια σε δύο αρχές.

Πρώτον ότι τα παραπάνω αποτελούν αρχές για τη συγκρότηση ενιαίου κομμουνιστικού κόμματος.

Δεύτερον ότι υπάρχει αστική τάξη μέσα στο κόμμα στην περίοδο της δικτατορίας του προλαριάτου Παράλληλα αρνιόταν ρηίον να βάλει σε συζήτηση την μοναδική του «αρχή»: την γνώση με το ΚΚΕ (μ-λ) και την Κίνηση, την υποταγή δηλαδή του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στον ομορπουλισμό και Δεύτερον είχε καταφέρει να ενωθεί σε ένα ιερό πόλεμο ενάντια στους συνεχείς συντρόφους στις δύο βασικές πολιτικές τους θέσεις: ότι το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ αποτελούν μια νέα δεξιά, ένα νέο αντιδραστικό πόλο στη χώρα μας και ότι το ΠΑΣΟΚ κάνει φιλοσοφική πολιτική, με λίγα λόγια ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου γι' αυτούς να μην απαρητηθούν στην ουσία τον μονόπλευρο αντιδεξιό, αντιαμερικάνικο αγώνα και την κρυφή τους αγάπη για το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ.

Στο όνομα αυτής ακριβώς της μοναδικής «αρχής» και για το καλό του «ιερού πόλεμου» τους αυτοί οι κύριοι βάλθηκαν να μετατρέψουν το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ ολοκληρωτικά σε ομορπουλιστικό, πριν καν ενωθεί οργανωτικά με τον ομορπουλισμό πατώντας πάνω στο μοναδικό τους όπλο απέναντι στους συνεχείς συντρόφους, στο μοναδικό τους επίσημο, την πλειοψηφία τους, ιδιαίτερα την πιο άνετη πλειοψηφία τους στην Κ.Ε., που κατέστησαν όργανο διαρκούς πολιτικού πραξικοπήματος.

Το τελευταίο τους πραξικόπημα ήταν η ολοκληρωτική μετατροπή της ιδεολογικό - πολιτικής φυσιογνωμίας του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ μέσα από την πλατφόρμα και πρακτική αυτής της εταροκλήτης συμμαχίας, που φόρεσε τον τίτλο Κομμουνιστική Αριστερά για να κατεβεί στις εκλογές.

Αυτό ήταν και το σάλτο μορτάλε, που καναν οι προξενήτριες. Αυτοί οι φανατικοί «ενωτιστές» για να ενωθούν με το ΚΚΕ (μ-λ), Κίνηση, διάσπασαν το ίδιο τους το Κόμμα, και έγιναν αφερέγχοι στον αιώνα τον άπαντα και τόσο γελοίιοι, όσο και τραγικοί, καθώς είναι αδύνατο από τα πράγματα να ενώσουν στο ίδιο κόμμα τρεις ομορπουλιστές: αυτόν του ΚΚΕ (μ-λ), εκείνον της Κίνησης και τον δικό τους.

Σήμερα βρίσκονται στο κενό και κάνουν δουλικές υποκλίσεις στους εταίρους τους. Μέσα σ' αυτήν την πολιτική περιλαμβάνεται κι η προσπάθειά τους να εμφανιστούν σαν προστάτες της ιερής ενότητας και να φανταστούν ταυτόχρονα τους εταίρους τους ενάντια στην ΟΑΚΚΕ.

Καταγγέλλουμε μ' αυτήν την ευκαιρία σαν βρόμικη προβοκάτσια τη θέση που προσάπτουν σε καθοδηγητικά στελέχη της ΟΑΚΚΕ ότι δήθεν θεωρούν το ΚΚΕ (μ-λ) και την Κίνηση αντεπαισνασιατικές οργανώσεις. Εμείς δεν μπορούμε να εγγυηθούμε για το που θα καταλήξουν αυτές οι οργανώσεις και ούτε θα πάψουμε να τις καταγγέλλουμε για ομορπουλιστικές, όμως δεν θεωρούμε ότι είναι αντεπαισνασιατικές.

Σ' αυτό το σημείο καταγγέλλουμε σ' όλους τους μαρξιστές - λενινιστές, σ' όλους τους δημοκράτες της χώρας μας τρία στελέχη της καθοδήγησης του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Τον διπλοπρόσωπο, ηρσοϊτή, τροτσκιστή Ριτζάκη τον καρριριστά σοσιαλφασίστα, ρεβιζιονιστή Παπααυθιμίου και τον τριγωνικό, δεξιό ομορπουλιστή Παπαδόπουλο για τον προτοπόρο διασπαστικό και βρόμικο ρόλο τους μέσα στο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, για την πολιτική τους ανεπιτητικότητα και αδύτητα.

Συνέντευξη από σελ. 2

λιτική του αυτονομία και το «πουλάει» στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Οι τέτοιοι «ανανεωτές» έχουν σαν σημαία τους την πλήρη αδυναμία της εργατικής τάξης από την όση της σήμερα να κάνει την επανάσταση.

Δίπλα σε αυτόν και συμπληρωματικά του, στέκεται ένας επίσης δεξιός αλλά με αρσιότερο πρόσωπο ομορπουλισμός, που διαπιστώνει από «αριστερά» την αδυναμία για επανάσταση της εργατικής τάξης.

Πρόκειται για εκείνους, που μιλάνε για ενσωμάτωση, χειραγώγηση, αλλοτρίωση της εργατικής τάξης από την αστική τάξη και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αυτοί βλέπουν την ιδεολογικοπολιτική διακοσμία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, την σταθεροποίηση της εξουσίας τους, την ανεξάρτητη δυνατότητα του να βρισκεί διαρκώς νέες μορφές διατήρησης της κυριαρχίας του, ταυτόχρονα με το χρόνιο ανομορπουλισμό της επαναστατικής διάθεσης της εργατικής τάξης.

Αναζητούν ένα νέο «υποκείμενο» της επανάστασης, όπως λένε, κάτι δηλαδή επαναστατικότερο από την εργατική τάξη, όπως π.χ. μερικά τμήματα, τα πιο καταπιεζόμενα του προλαριάτου, τμήματα της μικροαστικής διανοχής, ή και τον λαό-μειν - προλαριάτου.

Στο δεύτερο θέμα, του κράτους, η «ανανέωση» είναι εξίσου βαθιά και καταστρεπτική. Εδώ ο ρεβιζιονισμός πάντοτε από το δυνάμωμα του οικονομικού και του κοινωνικού ρόλου του κράτους για να το ανακυρήξει πάλι με νέο τρόπο, σε μια ζήτηση πάνω και έξω από τις τάξεις οντότητα ή και σαν μορφή πολιτικής κυριαρχίας μόνο ενός κομματιού της άρχουσας τάξης, πάνω σε όλα τα άλλα τμήματά της, και σε όλη την κοινωνία.

Το κράτος είναι κράτος ολόκληρης της αστικής τάξης και της μονοπωλιακής, όπου υπάρχει, και της μη μονοπωλιακής και της κομματάδικης αστικής τάξης και της γραφειοκρατικής αστικής τάξης. Το ότι κάποιο ή κάποια από αυτά τα κομμάτια έχουν την μεγαλύτερη δύναμη σε αυτό το κράτος, τον μεγαλύτερο έλεγχο και πρόσβαση, αυτό δεν αναιρεί την προ-

αίρηνη αλήθεια, που επιβεβαιώνεται διαρκώς στην πολιτική και οικονομική ζωή. Πρέπει να αποκαλύψουμε στο βάθος τον ρεβιζιονισμό, που βρίσκεται πίσω από τις θεωρίες για «αντιμονοπωλιακή» επανάσταση ή και «αντιμονοπωλιακή αλλαγή».

Ορμίζουμε να ξεκαθαρίσουμε καταρχήν τη σύγχυση, που επικρατεί στο δίλημμα που προβάλλουν μερικοί αναζητητές του καινούργιου κράτους των μονοπωλίων ή μονοπωλίου του κράτους: Ήδη πίσω από μία τέτοια τοποθέτηση του ζητήματος κρύβεται το θεωρητικό λάθος. Το να βάζει κάτω από την ταμπέλα κράτος με τον ίδιο τρόπο μια πολιτική και μια οικονομική έννοια είναι σύγχυση, σκοπιμότητα ή όχι. Το κράτος είναι πράτα απ' όλα όργανο πολιτικής κυριαρχίας μιας τάξης, όμως δεν είναι μόνο αυτό. Όταν το κράτος παίρνει στα χέρια του παραγωγικές δυνάμεις, αυτό είναι για το κράτος καλό όλης της τάξης ή των τμημάτων της τάξης, που ελέγχουν αυτό το κράτος, και αυτές οι δυνάμεις είναι συνολική ιδιοκτησία της τάξης ή των τμημάτων της τάξης, που ελέγχουν το κράτος.

Αλλά σε κάθε περίπτωση αυτές οι κρατικές οικονομικές μονάδες είναι καπιταλιστικές οικονομικές μονάδες, δεμένες με τις μη κρατικές οικονομικές μονάδες αλλά και με την αυτονομία τους απέναντι σε αυτές, μεμονωμένα ή και κατά ομάδες. Οι σχέσεις των κρατικοκαπιταλιστικών οικονομικών μονάδων με τις μη κρατικές είναι εξαιρετικά περίπλοκες, όπως είναι και οι σχέσεις των διαφόρων τμημάτων της αστικής τάξης με το κράτος. Είναι ακόμα διαφορετικές από χώρα σε χώρα ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού και τις ιστορικές ιδιομορφίες. Έτσι είναι διαφορετικές οι σχέσεις και ο ρόλος των κρατικών επιχειρήσεων στον αμερικάνικο κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό, διαφορετικές στο ρώσικο, στο οποίο, μέσα στα πλαίσια του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού, επικρατεί ο κρατικός καπιταλισμός, διαφορετικές σε μια σειρά χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Έτσι και αλλιώς, όποια και να είναι η μορφή της σύνδεσης των διαφορετικών τμημάτων και πλευρών του κεφαλαίου, το κράτος σαν ά-

γανταζική βία είναι και κράτος των κρατικών επιχειρήσεων. Οι κρατικές επιχειρήσεις είναι τμήμα του συνολικού κεφαλαίου και οι γενικοί κεφαλοκρατικοί νόμοι παραγωγής και αναπαραγωγής ισχύουν και για αυτές. Αυτή την αλήθεια την αρνείται ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός, που θεωρεί σαν κεφάλαιο μόνο όποιο τμήμα του κεφαλαίου δεν είναι στα χέρια του κράτους. Αυτός ο ρεβιζιονισμός αρνείται να δει και τη φύση της άτακτης γραφειοκρατίας της αστικής τάξης σαν τμήμα της αστικής τάξης με το ιδιαίτερα συμφέροντά της, ιδιαίτερα στις χώρες, όπου δεν έχει αναπτυχθεί, ο μονοπωλιακός καπιταλισμός με τον κλασσικό τρόπο ή που δεν υπάρχει μονοπωλιακός καπιταλισμός, όπως στις χώρες του Γ' κόσμου, χωρίς βέβαια να σημαίνει ότι σε αυτές τις περιπτώσεις, το κράτος ή οι κρατικές επιχειρήσεις είναι ιδιοκτησία της κρατικής γραφειοκρατίας.

Αυτές οι θεωρίες, που δεν βλέπουν το κεφάλαιο και την αστική τάξη παρά μόνο έξω από το κράτος, στο βάθος βλέπουν το κράτος σαν κάτι ξένο από την αστική τάξη, σαν ένα εργαλείο της. Σαν κάτι, που μπορεί να περάσει στα χέρια του προλαριάτου για τους δικούς του σκοπούς. Αυτές οι θεωρίες είναι αδύνατον να αντιληφθούν την παλιωθήσθη του καπιταλισμού στην ΕΕΣΣΔ, να παραδεχτούν την ύπαρξη αστικής τάξης νέου τύπου.

Βέβαια το οικονομικό σκέλος του κράτους, δηλαδή οι κρατικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις θα περάσουν στα χέρια της εργατικής τάξης. Αυτές δεν θα συντριβούν, θα συντριβεί το ταξικό κράτος, ο μηχανισμός της βίας και ο κρατικός γραφειοκρατικός μηχανισμός.

Αυτό σαν απόκτηση σε κείνους, που καταγγέλλουν κάθε κρατική δραστηριότητα σαν «κρατισμό», που βλέπουν με εφίλη τη συγκέντρωση από το κράτος των μέσων παραγωγής και που στο βάθος αρνούνται και το κράτος του ίδιου του προλαριάτου, που με λίγα λόγια δέχονται την αταξοκτομία του κράτους από τα «αριστερά».

Πράγα 1968

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η ΟΑΚΚΕ υποστηρίζει και εφαρμόζει τη θεωρία των τριών κόσμων. Αναπόσπαστο τμήμα της συνεισφοράς του Μάο στο μαρξισμό - λενινισμό είναι η στρατηγική αυτή θεωρία. Αυτή η θεωρία απαντά στο ερώτημα, τον ποιο είναι στη σημερινή ιστορική περίοδο, οι φίλοι της παγκόσμιας εργατικής τάξης, οι εχθροί της, καθώς και οι ενδύμνες δυνάμεις.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία: — Οι δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, η Σοβιετική Ένωση και οι Η.Π.Α., αποτελούν τον πρώτο κόσμο, είναι οι μεγαλύτεροι διεθνείς εκταλλετές, καταπιεστές και ο κυρίαρχοί των λαών όλου του κόσμου, και ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους δύο είναι βέβαιος (αναπόσπαστο) ότι θα οδηγήσει σε ένα νέο παγκόσμιο πόλε-

μο. Ο ανταγωνισμός για παγκόσμια κυριαρχία ανάμεσα στις δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις ή απειλή που εκπροσωπούν για τους λαούς της γης και αντίσταση των τελευταίων προς αυτές αποτελούν το κεντρικό πρόβλημα στη σημερινή παγκόσμια πολιτική.

— Τα καταπιεζόμενα έθνη και οι λαοί, που υφίστανται την πιο μεγάλη εκμετάλλευση και τα οποία αποτελούν τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού του κόσμου, σχηματίζουν τον τρίτο κόσμο. Στέκονται στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στους δύο ηγεμονιστές και είναι η κύρια δύναμη στην πάλη σε παγκόσμια κλίμακα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον ηγεμονισμό. — Οι ανεπτυγμένες χώρες ανάμεσα στους δύο κόσμους αποτελούν το δεύτερο κόσμο. Καταπιεζόμενα και εκμεταλλεζόμενα τα καταπιεζόμενα έθνη και ταυτόχρονα ελέγχονται, εκφοβίζονται, απειλούνται από τις δύο υπερδυνάμεις. Έχουν διπλό

χαρακτήρα και βρίσκονται σε αντίθεση τόσο με τον πρώτο όσο και με τον τρίτο κόσμο. Αυτές ακόμα αποτελούν μία δύναμη, που ο τρίτος κόσμος μπορεί να κερδίσει και να ενωθεί στην πάλη ενάντια στον ηγεμονισμό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ο τρίτος κόσμος δεν έχει κάθε στιγμή την υιοθέτηση να αντιστέκεται στην ιμπεριαλιστική διείσδυση του β' στον γ' κόσμο.

Αυτή η θεωρία συνοψίζει τη στρατηγική κατάσταση που αφορά την πιο σημαντική ταξική πάλη στο σύγχρονο κόσμο, στην οποία οι λαοί ολόκληρου του κόσμου βρίσκονται στο ένα μέρος και οι δύο ηγεμονιστικές δυνάμεις στο άλλο. Οι σοσιαλιστικοί ταξικοί επαναστατικοί αγώνες, σε διάφορες χώρες είναι στην πραγματικότητα αδιαχώριστοι από την ταξική πάλη σε παγκόσμιο επίπεδο. Γι' αυτό αυτή η θεωρία του χωρισμού των τριών κόσμων είναι η πιο περιεκτική σύνληψη των τριώνών θεμε-

λιωδών αντιθέσεων στο σύγχρονο κόσμο. Αυτή η επιστημονική θέση του προδρόμου Μάο, έχει εμπλουτιστεί τις θεωρίες, που αφορούν την ανισότερη ανάπτυξη του ιμπεριαλισμού και τις αντιθέσεις ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, που οδηγούν αναπόφευκτα στον πόλεμο, που αφορούν το σοσιαλιμπεριαλισμό, την πάλη των καταπιεζόμενων εθνών και λαών, η οποία αποτελεί ένα σημαντικό, σύμφωνα με το λενινισμό, ουσιαστικό στοιχείο της σοσιαλιστικής επανάστασης του παγκόσμιου προλαριάτου, που αφορούν την αμφίβια υποστήριξη ανάμεσα στο διεθνές προλαριάτο και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και που ακόμα αφορούν τη στρατηγική και τακτική της προλαριαρικής επαναστασίας. Όλες αυτές οι θεωρίες είναι σημαντικές συνεισφορές στο μαρξισμό - λενινισμό.

Ένα πρώτο τεράστιο πρακτικό, αλλά και θεωρητικό σημείο ζήτημα μέσα στα πλαίσια της θεωρίας των τριών κόσμων είναι το ποιά είναι η ανερχόμενη υπερδύναμη μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού τους. Πρέπει να είναι σαφές, ποιος ζητεί ανακατανομή, ποια είναι η κύρια πηγή ενός παγκόσμιου πολέμου. Πρέπει να ξέρουν οι λαοί του κόσμου, ποια είναι η δύναμη της εξέλιξης της σύγκρουσης των υπερδυνάμεων, πρέπει να ξέρουν τη στρατηγική κάθε μιας από αυτές.

Έτσι από τις δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, η ΕΕΣΣΔ είναι πιο άγρια, η πιο ριζοκίνηση, η πιο ύπουλη και η πιο επικίνδυνη πηγή παγκόσμιου πολέμου. Ταυτόχρονα η ίδια η πολιτική πραγματικότητα σήμερα στον κόσμο αποδεικνύει, ότι από την άποψη της στρατηγικής τους θέσης, η ΕΕΣΣΔ βρίσκεται σε στρατηγική επίθεση, ενώ οι ΗΠΑ αν και διατηρούν την επιθετικότητά τους, ιδιαίτερα ενάντια στους λαούς, έχουν περάσει, σε στρατηγική άμυνα. Αυτή η εξέλιξη, έχει την εξήγησή της σε τέσσερες αιτίες που παραθέτουμε κατά σειρά βαρύτητας.

1. Ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός ήρθε τελευταίος στο τραπέζι των ιμπεριαλιστών, όπου μοιράζεται, ο κόσμος. Έτσι είναι αυτός, που σήμερα ζητάει μια νέα ανακατανομή. Σύμφωνα με το Λένιν «ως προς μια αποφασιστική ανακατανομή των αποικιών οι νέες ιμπεριαλιστικές χώρες δεν μπορούν να πάρουν τα προνόμια, που απολαμβάνουν οι πιο παλιές και πιο αδύναμες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις».

2. Επειδή, μιλώντας συγκριτικά, ο σοσιαλιμπεριαλισμός είναι κατώτερος στην οικονομική ισχύ από τον ανταγωνιστή του, στηρίζεται υποχρεωτικά στη στρατιωτική του δύναμη και προστομάρξεται για τη μεγάλη στρατιωτική επίθεση. Αυτό είναι το χιλιοπατημένο μονοπάτι, που διέβηκε η τσαρική Ρωσία, η φασιστική Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία στο παρελθόν.

3. Η ομάδα των σοβιετικών γραφειοκρατών κρατικομονοπωλιακών καπιταλιστών έχει μετασηματίσει μια υψηλό βαθμό συγκροτημένη σοσιαλιστική οικονομία κρατικής ιδιοκτησίας σε μια κρατικομονοπωλιακή καπιταλιστική οικονομία, που όμοια της δεν υπάρχει σε καμία άλλη ιμπεριαλιστική χώρα και έχει μετατρέψει ένα κράτος, που βρισκόταν κάτω από τη δικτατορία του προλαριάτου, σε ένα κράτος φασιστοτικής δικτατορίας. Γι' αυτό είναι ευκολότερο για τον σοσιαλιμπεριαλισμό να θέσει ολόκληρη την οικονομία κάτω από στρατιωτικό έλεγχο και να στρατιωτικοποιήσει ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό.

4. Ο Σοσιαλιμπεριαλισμός έχει ένα τεράστιο διπλό πολιτικό πλοκάμημα, απέναντι στον ανταγωνιστή του.

α. Έχει τη δυνατότητα να εμφανίζεται σαν φίλος των λαών και σαν πηγή της επανάστασης, ενώ είναι ο μεγαλύτερος εχθρός τους και η μία πηγή της αντεπανάστασης στον κόσμο, εκμεταλλεζόμενος το ιστορικό του παρελθόν και την αγάπη των λαών για τις ιδέες του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

β. Έτσι και αλλιώς οι λαοί έχουν πολύ πιο μακρόχρονη και ζωντανή την εμπειρία των ιμπεριαλιστικών χωρών και πρώτα από όλα των ΗΠΑ.

Ένα δεύτερο σοβαρό ζήτημα άρχεται άρνητο με τη θεωρία των

* Αναρχισμένη υπερδύναμη η ΕΕΣΣΔ.
Ευδοκίμη δύναμη Β' κόσμου.
Ο γ' κόσμος κύρια δύναμη ενάντια στον ηγεμονισμό.

Σύνταγμα από σελ. 3

τριών κόσμων και άμεσα συνδυασμένο με το πρώτο είναι εκείνο, που αφορά τη σχέση της Ευρώπης με τις υπερδυνάμεις. Η Ευρώπη είναι εκείνο το κομμάτι του Β' κόσμου που ενώ δέχεται την πολιτική επίβλεψη των ΗΠΑ και την οικονομική της διεύθυνση και έχει την υποχρέωση να αντισταθεί σε αυτήν και να καταχτήσει την αυτοδυναμία της, ταυτόχρονα είναι ο μεγάλος πρώτος στρατηγικός στόχος της ρόσικης υπερδύναμης, στην προσπάθειά της για την παγκόσμια ηγεμονία. Η ΕΣΣΑ όλης να καταλάβει στρατιωτικά την Ευρώπη για να αποκτήσει την οικονομική υπεροχή απέναντι στον ανταγωνιστή της τις ΗΠΑ. Η στρατιωτική άμυνα της Ευρώπης είναι ένα βασικό καθήκον για τις ευρωπαϊκές χώρες. Είναι ένα ζήτημα η υποχώρηση των ευρωπαϊκών χωρών να μην στηριχθούν στην αμερικανική πυρηνική εμπrella, αλλά στις δικές τους δυνάμεις ακριβώς για να μην γίνουν υποχείριο των αμερικανικών επιβλαστών και εκβιαστών, όπως είναι διαφορετικό και το ζήτημα του είδους της άμυνας που διαλέγουν από τη φύση τους οι αστικές κυβερνήσεις του Β' κόσμου (πυρηνικά, έμφαση στη γραμμή άμυνας στα μέτωπα, αεροπλοΐα του λαού). Είναι όμως ένα άλλο ζήτημα ότι δεν θα πρέπει να εκτρέφουν ποτέ οι λαοί της Ευρώπης, τον αφοπλισμό της Ευρώπης απέναντι στην ΕΣΣΑ: την υποταγή τους στη ρωσική φιλερηνική υποκρισία, την κυριαρχία του φεουδαρχισμού και του τραπεζοκρατικού σε αυτές τις χώρες.

Με αυτή την έννοια η ΟΑΚΚΕ, ενώ γενικά είναι υπέρ και των πραγματικών φιλερηνικών κινήσεων, είναι αντίθετη σε εκείνα τα φιλερηνικά ρεύματα της Δ. Ευρώπης, που επιδιώκουν ουσιαστικά το μονομερή αφοπλισμό, πυρηνικό ή και συμβατικό. Ταυτόχρονα όμως, καταδικάζουμε εκείνη την αντίληψη για τον φιλερηνισμό, που δεν στρέφει τα πυρά του ενάντια στις υπερδυνάμεις, υποστηρίζουμε το επαναστατικό και εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, που σε όλο τον πλανήτη κατευθύνουν τον αγώνα τους ενάντια στην αμερικανική και στη ρόσικη υπερδύναμη καθώς και ενάντια στους υποταχτικούς τους. Τίποτα δεν αποφασίζει τον πόλεμο, όσο τα κινήματα των λαών και των εθνών ενάντια στον ηγεμονισμό. Οι λαοί της Καμπότζης, του

Αφγανιστάν, της Νικαράγουα και του Σαλβαδόρ, οι λαοί της Πολωνίας και της Χύλης, είναι οι μεγαλύτεροι προσηγνιστές της παγκόσμιας ειρήνης.

Από την άλλη μεριά, πρέπει να κριτικοποιήσουμε εκείνες τις δεξιές οππορτουνοιστικές αντιλήψεις, που κυριάρχησαν σε μια προηγούμενη περίοδο στα μ-λ κινήματα πολλών ευρωπαϊκών χωρών, αλλά και στην Τουρκία που σε συνδυασμό με της στρατηγικής φύσης παρακλίσεις ως προς τη θεωρία των τριών κόσμων (που αναφέραμε παρακάτω) οδήγησαν αυτά τα κινήματα στο σοβαρό λάθος του σχηματισμού μετώπων με φιλοαμερικανικές δυνάμεις και στην απεικόνιση (περίπτωση Τουρκίας, Αιτίλια). Η ΕΣΣΑ αποτελεί σήμερα τον πιο επικίνδυνο εχθρό για τους λαούς και τις χώρες της Ευρώπης, όχι όμως και το μοναδικό εχθρό. Οι λαοί της Δ. Ευρώπης πρέπει να στρέψουν τα πυρά τους ενάντια και στις δύο υπερδυνάμεις κάνοντας πάντα τη διάκριση ανάμεσα στο χαρακτήρα της απειλής, που αντιπροσωπεύει κάθε υπερδύναμη ξεχωριστά. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για μια εξαρτημένη και καταπιεσμένη από τον ηγεμονισμό και τον ιμπεριαλισμό χώρα σαν την Ελλάδα.

Εναντίον στη θεωρία των τριών κόσμων στέκονται όλοι οι ρεβιζιονιστές και οι οππορτουνοιστές σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν όμως και επαναστατικά κόμματα, που αν και στέκονται στο έδαφος του Μ-Α Σκέψη Μάο, αρνούνται αυτή τη θεωρία. Πιστεύουμε ότι η έγκρισή σε μια τέτοια αντίληψη δεν είναι δυνατόν να οδηγήσει σε νικηφόρα αυτά τα κόμματα. Όμως μπορούμε σε ένα βαθμό και μόνο σε ένα βαθμό, να κατανοήσουμε αυτή τη στάση. Ακριβώς στο βαθμό, που αυτή η θεωρία υποθετήθηκε στα λόγια από οππορτουνοιστικά κόμματα και οργανώσεις, ή εφαρμόστηκε με τον πιο διαστρεβλωμένο τρόπο. Στη χώρα μας άνθρακα σαν τον Μπίστη και τον Ιορδανίδη ή και σαν τους οππορτουνοιστές στην καθολήγηση του -ΕΚΚΕ -ΜΑΚΚΕ- εφάρμοσαν αυτή τη θεωρία με ένα τέτοιο τρόπο, που ο μεν πρώτος οδηγήθηκε στην απεπανάσταση, οι δε άλλοι στον ανοιχτό ή κρυφό φιλοπασοκισμό.

Στο βάθος αυτού του λάθους υπάρχει η αντίληψη για την υποταγή των συμφερόντων του λαού σε τμήματα της αστικής τάξης και πιο ειδικά στη χώρα μας η υποταγή της

στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Αυτού του είδους ο οππορτουνοισμός ψάχνει αγωνιώδως να διαμορφώσει μέτωπα με εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις μιας χώρας του τρίτου κόσμου, που δεν είναι πράχτορες ή γενικά υποχείρια της μιας ή της άλλης υπερδύναμης. Το να αναζητηθούν το προλεταριό και οι λαοί συμμάχους τον αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες ακόμα και σε ενάντια τμήματα και πολιτικούς εκφραστές της αστικής τάξης είναι καταρχήν σοστό. Όμως δεν σημαίνει εξαρχής ότι κάθε πολιτική δύναμη του τρίτου κόσμου, που δεν είναι υποχείριο, είναι μια θετική προοδευτική δύναμη. Τρανό τέτοιο παράδειγμα είναι ο ρωσικός φασισμός, τον μολάδατον του Ιράν. Ακόμα περισσότερο η θεωρία των τριών κόσμων δεν συνιστά μέτωπα, που αφοπλίζουν το προλεταριό και τους λαούς, που τους οδηγούν να υποστέλλουν τη σημαία της σοσιαλιστικής ή της εθνικοδημοκρατικής λαϊκής επανάστασης και την τοποθέτηση των ανταγωνιστικών αντιθέσεων σαν μη ανταγωνιστικών.

Από την άλλη μεριά οι σύγχρονοι οππορτουνοιστές θεωρεί, που συνοψίζονται στη θέση «μόνο μας εναντίον των πάντων» δεν έχουν κομμάτι σχέση με τον Λενινισμό. Τέτοια είναι η θεωρία του Αλβανικού ρεβιζιονισμού που στο βάθος της κάτω από την «ταξική» της φορεσιά, κρύβει την άρνηση της επανάστασης και το φιλοσοσιαλιστικό της κέντρο.

Ιδιαίτερα σήμερα μετά την κυριαρχία του ρεβιζιονισμού στην Κίνα, που εχτός από ένα βαθύ ιδεολογικό, αποτέλεσε και ένα μεγάλη σημασία πολιτικό ζήτημα στην παγκόσμια εργατική τάξη και τα καταπιεζόμενα έθνη και λαούς και πιο πολύ στον Γ' κόσμο, με το συμφυλιστικό της ηγετικής κλίμακας του ΚΚΚ απέναντι στον ηγεμονισμό και τον ιμπεριαλισμό, η άρνηση της εκμετάλλωσης των αντιθέσεων των χωρών του Γ' κόσμου, με το Β' κόσμο με τον ηγεμονισμό, η άρνηση της αναζήτησης στρατηγικών μετώπων για την επανάσταση σε κάθε χώρα αποτελεί ουσιαστικά άρνηση της επανάστασης, η εξουσιαστική απλά την αδυναμία της νίκης της επανάστασης σε μια μόνο χώρα. Αυτό είναι το σημείο ενότητας του Αλβανικού ρεβιζιονισμού με τον Αλβανικό ρεβιζιονισμό.

λάδα. Ακόμα θα ζεσπράξει την ίδια την έρυνα και την μελέτη αυτού του ζητήματος η έλλειψη μερικών βασικών σταθερών αξόνων στην ανάλυση της Ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας.

Η θέση μας είναι ότι η Ελλάδα είναι μία χώρα του Γ' κόσμου. Είναι δηλαδή μια χώρα, που είναι εξαρτημένη και καταπιεζόμενη πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά από τον ιμπεριαλισμό. Το ιδιαίτερο και αποφασιστικό για την ιστορική της πορεία χαρακτηριστικό, πάντα μέσα στα πλαίσια αυτής της γενικότερης ένταξης, σε σχέση με τις άλλες χώρες του Γ' κόσμου, είναι η στρατηγική της θέση σε συσχέτιση με την μικρή της σχετικά έκταση και το μικρό πληθυσμό. Η Ελλάδα είναι χώρα του Βαλκανίου και οι εξελίξεις σε αυτή επηρεάζονται έντονα από τις εξελίξεις στον μεσοανατολικό χώρο. Στην σημερινή ιστορική περίοδο η στρατηγική της θέση την κάνει ένα από τα επίκεντρα του πιο λυσσαλέου ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων.

Η Ελλάδα βρίσκεται στο σημείο της εξέδου της ΕΣΣΑ στη Μεσόγειο και αποτελεί γέφυρα για τις ΗΠΑ προς την Μέση Ανατολή, έτσι γίνεται αντικείμενο της πιο μεγάλης επέμβασης, διεπίδοσης και ανάρμης από την πλευρά του ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα των δύο υπερδυνάμεων.

Τόσο από την άποψη της άμεσης οικονομικής, όσο και από την άποψη της πολιτικής και στρατιωτικής εξάρτησης και καταπίεσης, η επανάσταση στην Ελλάδα, είναι αντιιμπεριαλιστική. Όμως αντίθετα από την πλειοψηφία των χωρών του Γ' κόσμου, όπου το προλεταριό και οι λαοί βρίσκονται μπροστά στο καθήκον της αντιιμπεριαλιστικής - αντιφασιστικής και συχνά αντι-κρατικογραφειοκρατικής επανάστασης, εκεί δηλαδή, όπου έχουν το καθήκον της ολοκλήρωσης της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και της εγκαθίδρυσης της δημοκρατικής δικτατορίας του λαού, που θα ανοίξει τον δρόμο για την σοσιαλιστική επανάσταση, αντίθετα λοιπόν από μια σειρά τέτοιων χωρών, στις οποίες υπάρχει και δυνατότητα ακόμα και στρατηγικών συμμαχιών με ένα τμήμα της αστικής τάξης, την εθνική αστική τάξη, στη χώρα μας η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά, όμως, στο καθήκον της πραγματοποίησης της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αυτό είναι αποτέλεσμα της ιδιομορφίας της Ελλάδας, σε σχέση με τις περισσότερες χώρες του τρίτου κόσμου, από την άποψη του επιπέδου της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Η Ελλάδα είναι μια καπιταλιστική χώρα με αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις σε σχέση με τις δομημένες παραγωγικές σχέσεις. Στη χώρα μας σήμερα κυριαρχεί η εμπορευματική παραγωγή σε όλες τις σφαίρες της παραγωγής με ένα συντριπτικό τρόπο. Ακόμα και στην ύπαιθρο, όπου ο αγροτικός πληθυσμός αντιπροσωπεύει λιγότερο από το 30% του ενεργού πληθυσμού, επικρατεί ολοκληρωτικά η εμπορευματική εκμηχανισμένη παραγωγή, με την φυσική οικονομία να παίζει ένα ολόκληρο δευτερεύοντα, συμπληρωματικό ρόλο στα αγροτικά νοικοκυριά. Από την άποψη της μορφής της γαιοκτησίας και γαιοχρησίας, ο αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός έχει ολοκληρωθεί μέσα από την κυριαρχία της μικρής και μεσαίας αγροτικής εκμετάλλευσης.

Αντίθετα με την Ελλάδα, οι περισσότερες χώρες του Γ' κόσμου έχουν να λύσουν το πρόβλημα της τοφελικαδίας γαιοκτησίας και της απαλλοτρίωσης της, υπέρ του τέρτου σε ποσοστά μέσα σε κάθε τέτοια χώρα αγροτικού πληθυσμού.

Αλλά η Ελλάδα δεν είναι απλά μια χώρα, όπου κυριαρχεί η εμπορευματική παραγωγή, είναι μια καπιταλιστική χώρα, γιατί σε αυτήν εμπόρευμα έχει γίνει και η ίδια η εργατική δύναμη. Σήμερα στη χώρα μας το 50% του ενεργού πληθυσμού είναι μισθωτοί. Από αυτούς οι μισοί είναι εργάτες στην βιομηχανία και στη βιοτεχνία. Οι υπόλοιποι είναι εργαζόμενοι στο εμπόριο, στις τράπεζες, είτε υπάλληλοι του κρατικού γραφειοκρατικού μηχανισμού. Όμως ο ελληνικός καπιταλισμός είναι εξαρτημένος και σε τεράστιο βαθμό παρασιτικός και καθυστερημένος. Στην ελληνική οι-

κονομία προβάλλουν τρεις ουσιαστικά τρόποι παραγωγής.

- 1. Ο Κρατικός γραφειοκρατικός καπιταλισμός, σαν σύμφυση του χρηματιστικού νόπλου και ζένου κεφάλαιου, με το γραφειοκρατικό κράτος.
- 2. Ο ιδιωτικός καπιταλισμός στην βιομηχανία και στο εμπόριο.
- 3. Η μικρή εμπορευματική παραγωγή στην αγροτική παραγωγή, το εμπόριο και την βιοτεχνία.

Στον δεύτερο τομέα, υπάρχουν τα παρατήματα των μονοπωλιακών γιγάντων του ιμπεριαλισμού, βιομηχανικών και τραπεζικών στην Ελλάδα, και του φεουδαρχισμού, που αν και αποτελούν βόλεες της χώρας, δεν κυριάρχησαν σαν παράγοντες ουσούρευσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου. Πάντως ο φεουδαρχισμός με το ποδάρι του, που πατάει στο ίδιο το ποδάρι της παραγωγής και της αναπαραγωγής μέσα στην χώρα, αποτελεί ένα σημαντικό οικονομικό και πολιτικό παράγοντα.

Ανάμεσα σε αυτά τα τρία συστήματα παραγωγής, ο κρατικός καπιταλισμός παίζει τον καθοδηγητικό ρόλο. Σήμερα συγκεντρώνει άμεσα στα χέρια του, ότι είναι σημαντικό, όχι μόνο ολόκληρο το τραπεζικό κεφάλαιο αλλά και ένα κομμάτι του βιομηχανικού και με ένα έμμεσο τρόπο ελέγχει τόσο τον 2ο, όσο και τον 3ο τομέα.

Ετσι μπορούμε να πούμε, ότι το πρώτο χαρακτηριστικό του ελληνι-

κού καπιταλισμού είναι ότι είναι κρατικό. Αυτό είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό της χώρας μας με άλλες χώρες του τρίτου κόσμου. Είναι αποτέλεσμα του δρόμου που πήρε η ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα στην εποχή της κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού και κάτω από την κυριαρχία μιας ξενόδουλης αστικής τάξης και ενός γραφειοκρατικού κράτους. Ήταν αδύνατο να γίνει εδώ αυτό, που έγινε στην ανατολή του καπιταλισμού στις σημερινές ιμπεριαλιστικές χώρες. Δηλαδή μέσα σε συνθήκες πραγματικού εμπορευματικού προστατευτισμού, να αναπτυχθεί η εθνική βιομηχανική αστική τάξη, να δυναμώσει η συσούρευση, η συγκεντροποίηση και η συγκεντροποίηση του βιομηχανικού κεφαλαίου, η υποχρέωση του πόπου στο τραπεζικό και το εμπορευματικό, η δημοκρατία της τεράστιας ανώτερης κταίας και των τέρστ, η συγγώνωση τέλος του τραπεζικού με το βιομηχανικό κεφάλαιο και η δημοκρατία του μονοπωλιακού κεφαλαίου, ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, δηλαδή η ανάπτυξη του σύγχρονου κρατικού - μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν ντόπια ιμπεριαλιστικά μονοπωλία, δηλαδή μονοπωλία με την κυριολεκτική λενινιστική έννοια. Αντίθετα, απέναντι στην μοναδική πραγματική συγκεντροποίηση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου, που πετυ-

Μαχητές του Α.Σ.Ε.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για τους Λενινιστές είναι φανερό, ότι καμιά επανάσταση δεν μπορεί να ιδωθεί στο πλαίσιο των συνθηκών μιας χώρας. Όπως γράφει ο Στάλιν, «Παλιό θεωρούσαμε την προλεταριακή επανάσταση σαν αποτέλεσμα μόνο της εσωτερικής ανάπτυξης μιας χώρας. Σήμερα αυτή η άποψη δεν επαρκεί πλέον, πρέπει τώρα να θεωρούμε την προλεταριακή επανάσταση, πριν από όλα σαν το αποτέλεσμα της ανάπτυξης των αντιθέσεων στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, σαν αποτέλεσμα της ρήξης της αλυσίδας του παγκόσμιο ιμπεριαλιστικού συστήματος σε αυτήν ή εκείνη την χώρα» (Λόγος).

Δίχως λοιπόν μια θεωρία των παγκόσμιων ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, όπως εκφράζονται σήμερα, δεν μπορεί να υπάρχει θεωρία για την επανάσταση στη χώρα μας. Όμως παραμένει βαθύ και καθοριστικό το ζήτημα της εξελίξης των εσωτερικών αντιθέσεων των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων στη χώρα προκειμένου να καθαρσθεί η στρατηγική και η ταξική της επανάστασης. Είναι φανερό, ότι μετά τη διάλυση του ΚΚΕ έμεινε οτιδήποτε και πιασθήρισε η ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας. Ο ρεβιζιονισμός παράλληλα εμπόδισε την σύνδεση των γενικών αρχών του Μ-Λ με τη συγκεκριμένη ανάλυση της ελληνικής πραγματικότητας. Έτσι ακόμα και σήμερα κυριαρχεί η θεωρητική καθυστέρηση και

η στείροτητα στο μ-λ κίνημα, η αδυναμία του να ανεβεί στο ύψος της εκπόνησης μιας βαθιάς, επιστημονικά δουλεμένης, στρατηγικής κατεύθυνσης, που θα απαντάει ολοκληρωμένα στο ερώτημα του χαρακτήρα και του προγράμματος της επανάστασης, που θα οδηγήσει στη Νέα Ελλάδα, η αδυναμία του να αντιμετωπίσει και να συντρίψει την αστική και ρεβιζιονιστική πολιτική οικονομία και την αστική και ρεβιζιονιστική πολιτική σκέψη. Παρ' όλα αυτά θα κάνουμε μεγάλο λάθος αν υποτιμούσαμε τις κατακτήσεις του Μ-Λ κινήματος σε αυτόν τον τομέα καθώς και την μακρόχρονη κόλη γραμμόν, που δόθηκε στους κόλλοπος του για το χαρακτήρα και τις κινήτριες δυνάμεις της επανάστασης στην Ελ-

N. Ζαφάριδης

γίνεται με την σύμφυση τραπεζικού κεφαλαίου και κράτους, εξαπλώνεται από την μια ένα εξαιρετικό διασκορπισμένο, σχετικά αδύναμο πλήθος βιομηχανικών και εμπορευματικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων, που έχουν προσωπική, οικογενειακή μορφή και ό: την μορφή της μεγάλης Α.Ε., απλώνεται δηλαδή ο τομέας του ιδιωτικού καπιταλισμού. Και από την άλλη απλώνεται μια ακόμα πιο διασκορπισμένη, εκτεταμένη μικρή παραγωγή, που καταλαμβάνει ουσιαστικά ολόκληρη την αγροτική παραγωγή, το μεγαλύτερο τμήμα του λιανικού εμπόρευμα, τομείς ολόκληρης της κατασκευής (οικοδομική, επισκευές κάθε είδους, κλη μικροβιοτεχνία καθώς και ένα μεγάλο αριθμό παρασιτικών επαγγελματιών.

Τόσο ο 2ος όσο και ο 3ος τομέας, όπως τους περιγράψαμε είναι κυριαρχημένοι από τον 1ο, όσο αφορά την υποταγή τους στο τραπεζικό κεφάλαιο και την κρατική πολιτική στην φορολογία και στις τιμές, τόσο των πρώτων ωλών και των τμηών της εργατικής δύναμης, όσο και συχνά στην τιμή των τελειωμένων εμπορευμάτων. Όμως από την άλλη πλευρά, αυτοί οι δύο τομείς ξεφεύγουν από τον έλεγχο του κράτους ακριβώς από την μία, λόγω της διασποράς όλου του παραγωγικού κύκλου τους, της αναρχίας του και του παρασιτισμού του και από την άλλη λόγω της σήψης, του παρασιτισμού και της διαφθοράς του ίδιου του γραφειοκρατικού καπιταλισμού. Αυτός είναι ο αντιθετικός χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού. Κρατική γραφειοκρατική συγκεντροποίηση και διαφθορά από

την μια πλευρά, διασπορά, μεριόλα, παρασιτισμός, από την άλλη.

Και οι δύο αυτές πλευρές είναι βοηθημένες στην εξάρτηση και σημαδώνεται βαθιά από αυτήν. Η Ελλάδα είναι εξαρτημένη από οικονομική άποψη με δύο τρόπους από τον ιμπεριαλισμό:

- 1. Με άμεσο τρόπο μέσα από τον κρατικό δανεισμό και την εισαγωγή του ξένου κεφαλαίου.
- 2. Οργανικό μέσα από το διάπλοστο άνοιγμα της ελληνικής αγοράς στον ιμπεριαλισμό. Αυτός είναι ο πιο βαθύς και ουσιαστικός από τους δύο τρόπους της εξάρτησης. Αυτός καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις ή τις αναπτύσσει απρωστημένα. Αυτός έχει δώσει τα χειρότερα από τα χαρακτηριστικά του στον Ελληνικό καπιταλισμό.

Την αποσία της βαρείας βιομηχανίας, την καθυστέρηση στην τεχνολογία, τον μιμητισμό σε όλα. Σήμερα όλα τα τμήματα της αστικής τάξης, όλα τα πολιτικά κόμματα της αστικής τάξης και τον ιμπεριαλισμού θεωρούν δοσμένη αυτού του είδους την εξάρτηση. Θεωρούν δηλαδή σαν μια αναγκαιότητα την συμμόρφωση της χώρας μας και την υποταγή της στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας, δηλαδή στον ιμπεριαλιστικό καταμερισμό. Από παράδοση και ιδεολογία, η ελληνική αστική τάξη, εναποθέτει το πρόβλημα της οικονομικής ανάπτυξης, της ταξικής της κυριαρχίας και της εθνικής της επιβίωσης, στον ένα ή στον άλλο ιμπεριαλισμό. Το ρεύμα της εθνικής ανεξαρτησίας, που συνεχίρη τις χώρες του Γ' κόσμου μετά τον πόλεμο, πολύ λίγο την εκπρέασε και την εκπρέ-

Β. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ

1. Η παγκόσμια κατάσταση εξακολουθεί να κινείται σε μια κατ' ουσίαν βίαιη εξέλιξη των τεσσάρων βασικών αντιθέσεων του σύγχρονου κόσμου.

α. Την αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό από την μια, τα καταπιεζόμενα έθνη και λαούς από την άλλη.

β. Την αντίθεση ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο, στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες.

γ. Τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και ιδιαίτερα η αντίθεση ΗΠΑ - ΕΣΣΔ, καθώς και οι αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες μονοπολιακές ομάδες.

δ. Η αντίθεση ανάμεσα στον καπιταλισμό - σοσιαλισμό. Μετά την διάλυση του σοσιαλιστικού στρατώσεως και το ξεκίνημα του προτού της καλινόρθωσης στην Κίνα, αποτελεί ένα σημαντικό θεωρητικό αλλά και πολιτικό ζήτημα, το κατά πόσο, εξακολουθεί η αντίθεση αυτή να είναι βασική στην εποχή μας. Είναι ένα ζήτημα μελέτης και έρευνας για την ΟΑΚΚΕ.

Κάθε μέρα που περνάει επαληθεύει τη θεωρία του Μάο Τσε Τουγκ για τους 3 κόσμους. Τα τρία μεγάλα στρατηγικά στρατόπεδα των κύριων εχθρών, των ενδιάμεσων δυνάμεων και των επαναστατικών δυνάμεων και στηριγμάτων της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των λαών δεν παύουν να διαμορφώνονται πιο καθαρά. Τα κράτη θέλουν την ανεξαρτησία, τα έθνη την απελευθέρωση κι οι λαοί την επανάσταση. Αυτή είναι η ιστορική αναγκαία πορεία, όσα πιωγωνίσματα κι αν δοκιμάσει επί μέρους ή κατά διαστήματα το προτού της επανάστασης στον κόσμο.

Οι ιμπεριαλιστικές χώρες δοκιμάζονται από μια παρατεταμένη κρίση, τόσο οικονομική, όσο και πολιτική. Η εργατική τάξη στο εσωτερικό τους, οι λαοί και οι χώρες που καταπιέζονται στο εξωτερικό, ξεσηκώνονται ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Από αυτή την άποψη οι δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις βρίσκονται σε ακόμα χειρότερη θέση. Με τις εμπλοκές τους, την εκμετάλλευση και την βίαιη καταπίεση των λαών και των χωρών, συγκεντρώνουν το μίσος όλης της προοδευτικής ανθρωπότητας και διαρκώς απομονώνονται.

Στο Αφγανιστάν, στην Καμπότζη και στην Πολωνία. Στις Φιλιππίνες και την Χιλή. Στο Περού και την Τουρκία, οι λαοί αποδείχνουν ότι οι υπερδυνάμεις δεν είναι τόσο ισχυρές όσο φαίνονται. Ταυτόχρονα οι χώρες του γ' κόσμου σε τοπικό ή διεθνές επίπεδο καταφέρνουν να αντιστέκονται και να διατηρούν την ενότητά τους οδηγώντας συχνά σε αποτυχία τις προσπάθειες διείσδυσης, ανατροπής και διάσπασης, που επιχειρούν οι υπερδυνάμεις.

Από την άλλη μεριά ο Β' κόσμος, δηλαδή οι δεύτερες σειρές ιμπεριαλιστικές χώρες (Ευρώπη, τον ιμπεριαλ. χωρών, Ιαπωνία, Καναδάς, Αυστραλία), ενώ συνεχίζει την ιμπεριαλιστική του πολιτική στον γ' κόσμο και ενώ δυναμώνει τις προσπάθειές του για το βόρειο οικονομικό του διεσάσος σ' αυτές, είναι ανίκανος να ξεσηκώσει απελευθερωτικές και να στηρίξει φασιστικά καθεστώτα σ' αυτές.

Από την δικιά του πλευρά ο Β' κόσμος ιδιαίτερα η Ευρώπη, παρ' όλη την οικονομική κρίση που την δέρνει, συνεχίζει να αντιστέκεται στις προσπάθειες της πολιτικής, στρατηγικής και οικονομικής υστέρησης του, που επιχειρούν οι υπερδυνάμεις. Ιδιαίτερα αντιστέκεται στην οικονομική και πολιτική χειραγώγηση από τις ΗΠΑ και την στρατηγική περικύκλωση από την ΕΣΣΔ.

Όμως ταυτόχρονα κι ενώ δυναμώνουν οι παράγοντες της επανάστασης δυναμώνουν κι οι παράγοντες του πολέμου. Ο κόσμος βρίσκεται σήμερα ακόμα πιο κοντά στον κίνδυνο μιας παγκόσμιας σύρραξης εξ αιτίας του ανταγωνισμού για παγκόσμια ηγεμονία ανάμεσα σε Ε.Σ.Σ.Δ. και Η.Π.Α.

Η Ε.Σ.Σ.Δ., είναι η ανερχόμενη υπερδύναμη, εξ αιτίας βασικά της τεράστιας στρατιωτικής της δύναμης και η κύρια πηγή του πολέμου. Αυτή επιδιώκει ένα νέο ζωνοποίηση του κόσμου. Οι Η.Π.Α. θέλουν να προστατέψουν τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα στον κόσμο. Ενώ δεν έχουν χάσει τα επιθετικά τους χαρακτηριστικά και παρά την οικονομική τους δύναμη, δέχονται το ένα χτύπημα μετά το άλλο και χάνουν διαρκώς θέσεις, που κερδίζει ο ανταγωνιστής της. Έτσι η σημερινή κατάσταση στα πλαίσια του ανταγωνισμού τους είναι, ότι οι σοβιετικοί σοσιαλ-ιμπεριαλιστές έχουν περάσει στην στρατηγική επί-

θεση, ενώ οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές βρίσκονται σε στρατηγική άμυνα.

Ο σοβιετοαμερικάνικος ανταγωνισμός επεκτείνεται σε κάθε γωνιά του κόσμου, όμως το κέντρο του είναι η Ευρώπη. Η Ε.Σ.Σ.Δ. έχει συγκεντρώσει τα στρατεύματά της στην Ανατ. Ευρώπη και έχει εντείλει τις προσπάθειές της για να αποχτήσει στρατηγικές βάσεις στην Αφρική και Μ. Ανατολή προκειμένου να περικυκλώσει την Ευρώπη από τις περιφέρειες και τις Η.Π.Α.

Οι Ευρωπαϊκές χώρες στην προσπάθειά τους να μην υποταχθούν στην Ε.Σ.Σ.Δ., ακολουθούν μια πολιτική, που τις εξαρτά στρατιωτικά από τις Η.Π.Α. και κάνει ουσιαστικά τον άδραγο της θεοτορ πολεμικής αναμόρφωσης των υπερδυνάμεων. Ωστόσο η πιο επικίνδυνη πλευρά της ευρωπαϊκής πολιτικής είναι ο ενδοτισμός απέναντι στην Ρωσία. Ο δίκαιος πόθος των λαών της Δυτικής Ευρώπης να μην γίνουν θύματα μιας πολεμικής αναμόρφωσης Η.Π.Α. - Ρωσίας, γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από την ίδια την Ρωσία και εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις, που θέλουν ν' αφήσουν άσπλη την Ευρώπη απέναντι στην Ε.Σ.Σ.Δ. Το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην Κεντρική Ευρώπη, ιδιαίτερα στην Γερμανία είναι διαβρομένο από τέτοιες υφιστάσεις τάσεις.

Στην περιοχή της Μ. Ανατολής και στην Ανατ. Μεσόγειο ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός έχει σημειώσει σημαντικές επιτυχίες στον τελευταίο καιρό. Λαφά έχει κατορθώσει να διεισδύσει αποφασιστικά στη Συρία, κυριαρχεί μέσα από αυτήν ουσιαστικά στο Αίθιοπα και δυναμώνει την επιρροή του σ' όλες τις χώρες της Μ. Ανατολής, υποκαθιστώντας τα παραδοσιακά ερείσματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και υποχρεώνοντας το Ισραήλ σε υποχώρησεις. Ο πόλεμος Ιράν - Ιράκ, αποτελεί μια εξαιρετικά επικίνδυνη σύγκρουση, που η παράταξη της δυναμίας τις πιθανότητες μιας άμεσης επέμβασης και διείσδυσης των υπερδυνάμεων στην στρατηγική περιοχή των πετρελαίων. Η ανοιχτή κρίση στην Κύπρο και η γενικότερη ελληνοτουρκική σύγκρουση φέρνει πιο κοντά στον Ευρωπαϊκό χώρο τις φλόγες τους μεσανατολικού ηρασισταίου.

Η στρατηγική σημασία των Στενών και του Αιγαίου, προσβάλλει όλο και πιο ανάγλυφα καθώς η Μεσόγειος γίνεται καίρια ζώνη ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων. Είναι ζωτικής σημασίας για την Ρωσία η δυνατότητα της, προκειμένου να περικυκλώσει από την Αφρική και τη Μ. Ανατολή την Ευρώπη, να προηβήσει το στόλο της στη Μεσόγειο. Η Αμερικάνική υπερδύναμη για να εμποδίσει μια τέτοια κίνηση της Ρωσίας ρίχνει ένα τεράστιο βάρος στην ενίσχυση της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ και όλο και περισσότερο στηρίζει τις ελίτες της για κάτι τέτοιο στην Τουρκία.

500. α.π. 64. 4
σε σε εκείνο τον βαθμό, που χωρίζει την τυφλή υποταγή στον ιμπεριαλισμό, από την διαπραγμάτευση των όρων της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Αυτά λοιπόν τα χαρακτηριστικά της Ελλάδας σαν μιας καπιταλιστικής εξαρτημένης χώρας του Γ' κόσμου, δίνει, και τον ειδικό χαρακτήρα της στην ελληνική επανάσταση. Αυτή η επανάσταση θα διαμορφώνεται πάνω στις δύο βασικές αντιθέσεις της ελληνικής κοινωνίας. Η πρώτη αντίθεση είναι αυτή, που αντιπαράθετεί τον ιμπεριαλισμό σε ολόκληρο τον εργαζόμενο λαό. Η δεύτερη είναι εκείνη που αντιπαράθετεί το σύνολο της αστικής τάξης (αυτοκρατορική και γραφειοκρατική), στην εργατική τάξη. Έτσι, η αντιιμπεριαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα είναι αναπόσπαστα δεμένη με την σοσιαλιστική επανάσταση, δηλαδή ο χαρακτήρας της ελληνικής επανάστασης είναι σοσιαλιστικός - αντι-ιμπεριαλιστικός.

Το πολιτικό σύστημα που θα εγκαθιδριθεί δεν μπορεί να είναι άλλο από την δικτατορία του προλεταριάτου, που θα αναλάβει να πραγματοποιήσει το καθήκον της απαλλαγής από κάθε είδους ιμπεριαλιστική εξάρτηση, στον πολιτικό, οικονομικό και ιδεολογικό τομέα. Δίχως την άσκηση της δικτατορίας πάνω στην αστική τάξη, δεν μπορεί να υπάρξει ανεξαρτησία και δημοκρατία για το λαό σε αυτή τη χώρα. Το σύνολο της αστικής τάξης είναι δεμένο με τον ιμπεριαλισμό και τον κρατικό - γραφειοκρατικό καπιταλισμό. Η συντριβή αυτού του σάπιου, παρασιτικού, κράτους της αστικής τάξης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και η οικοδόμηση του κράτους της δικτατορίας του προλεταριάτου, είναι ο απαραίτητος θεμελιώδης όρος για την προκοπή και την κοινωνική απελευθέρωση αυτού του λαού.

Από την άποψη ότι η σοσιαλιστική επανάσταση λύνει ταυτόχρονα και την αντίθεση ιμπεριαλισμός - λαός, από την άποψη δηλαδή ότι απελευθερώνει όλες τις εργαζόμενες μάζες από την ιμπεριαλιστική καταπίεση, επέμβαση και εκμετάλλευση, αυτή η δικτατορία του προλεταριάτου στηρίζεται στην πιο πλατιά συμμαχία της εργατικής τάξης με τις άλλες τάξεις και στρώματα του λαού, που είναι αντίθετα με τον ιμπεριαλισμό, και πάνω απ' όλα στηρίζεται στην συμμαχία με την φτωχή αγροτιά, τα φτωχά μικροαστικά στρώματα της πόλης και την ριζοσπαστική επαναστατική διάνοξη.

Με αυτή την έννοια εμείς είμαστε αντίθετοι σε δύο λογών ιδεολογικοπολιτικά ομορπονιστικά ρεύματα, που αναφέρονται στην επανάσταση και τον Μ-Α.

Είμαστε πρώτα αντίθετοι με τον δεξιό ομορπονισμό, που προπαγανδίζει για λαϊκοδημοκρατική αντιιμπεριαλιστική επανάσταση. Η λαϊκοδημοκρατική επανάσταση, είναι μια αστική επανάσταση κάτω από την καθοδήγηση της εργατικής τάξης. Σε αυτήν το προλεταριάτο πρέπει προηγουμένως να κερδίσει τις μη φιλο-ιμπεριαλιστικές τάξεις και μετά να ασκήσει μαζί με αυτές την δικτατορία του, πάνω στις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού. Αντίθετα η σοσιαλιστική επανάσταση είναι η δικτατορία του προλεταριάτου πάνω στο σύνολο της της αστικής τάξης του προλεταριάτου, που κερδίζει με την αποφασιστικότητα αυτής της δικτατορίας, όλες τις όχι προλεταριακές μάζες του λαού. Η συμμαχία σε αυτήν την περίπτωση του προλεταριάτου με αυτές τις μάζες, είναι δικτατορία μιας τάξης, με την έννοια ότι μια τάξη διεκδικεί αυτό το κράτος μέσω του κόμματός της. Η αντίληψη της λαϊκοδημοκρατικής επανάστασης, στην σημερινή φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού στην Ελλάδα, βάσει των αντικειμενικών, ένα ξεπερασμένο στάδιο της κοινωνικής εξέλιξης, το στάδιο της αστικοδημοκρατικής επανάστασης. Είναι έτσι ουσιαστικά, η αντίληψη των σταδίων, είναι ρεβιζιονισμός και αντανακλά την επιρροή της μικροαστικής τάξης και της αστικής ιδεολογίας μέσα στο εργατικό κίνημα. Πρέπει να είναι καθαρό σε όλους μας ότι μόνο ο σοσιαλισμός είναι σε θέση να σώσει την Ελλάδα.

Παράλληλα αντιτασσόμαστε σε εκείνη τη λογική, που δεν βλέπει τον αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα

της ελληνικής επανάστασης, που δεν επιδιώκει τις πλατύστες τάξεις συμμαχίες, που διαμορφώνουν το επαναστατικό μέτωπο, που δεν βλέπει την ανάγκη και την δυνατότητα στη χώρα μας να μικρύνει το μέτωπο του εχθρού της επανάστασης, και να μεγαλώνει το μέτωπο των φίλων. Τέτοιες αντιλήψεις συνδέονται ιστορικά με τον τροτσισμό στην Ελλάδα και είναι εξαιρετικά επικρατές στο να ταυτίζουν, ή και να παραλληλίζουν την Ελλάδα με τις ιμπεριαλιστικές χώρες του Β' κόσμου.

Άλλωστε τόσο οι υποστηρικτές της λαϊκοδημοκρατικής, όσο και οι υποστηρικτές μιας τέτοιας - σοσιαλιστικής - επανάστασης, υιοθετούν στην ανάλυσή τη θέση, ότι η Ελλάδα είναι μία χώρα του μονοπολιακού καπιταλισμού. Αυτή την ανάλυση υιοθετεί και το ΚΚεξ. Αυτό σημαίνει ότι οι παραγωγικές σχέσεις στην χώρα μας είναι αναπτυσσόμενες στο τελευταίο τους επίπεδο. Έτσι μιας και κανένας σοφορός άνθρωπος δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός, ότι οι παραγωγικές δυνάμεις είναι καθυστερημένες στην χώρα μας, σχετικά με τις χώρες του μονοπολιακού καπιταλισμού, είναι φανερό ότι έρχεται να αναπτύξουμε σύμφωνα με την θεωρία αυτή τις παραγωγικές δυνάμεις. Αυτή είναι η καρδιά της ρεβιζιονιστικής πολιτικής σκέψης στη χώρα μας και η βάση κάθε ρεφορμιστικής αντίληψης.

Η Ελληνική εργατική τάξη δεν φτάνει να ζητήσει το εσωτερικό της στηρίγματα στον επαναστατικό της αγώνα, αλλά και τα διεθνή στηρίγματα.

Ένα τέτοιο στρατηγικό στήριγμα, το πιο σημαντικό, είναι τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα του Γ' κόσμου, καθώς και η εργατική τάξη των ιμπεριαλιστικών χωρών, και πιο πολύ αυτή του Β' κόσμου. Ιδιαίτερη η εργατική τάξη της χώρας μας πρέπει να αναπτύξει τους δεσμούς της με το αντιφασιστικό και επαναστατικό κίνημα της Τουρκίας, καθώς και με το λαϊκό κίνημα σε όλες τις Βαλκανικές χώρες. Η επανάσταση στην Ελλάδα, το έχει δείξει η ιστορία, είναι αναπόσπαστα δεμένη με το ξεσηκωμό των βαλκανικών λαών. Εκεί βρίσκεται το πιο άμεσο μετόπισθεν της.

Όμως ταυτόχρονα ο λαός μας δεν μπορεί παρά να αξιοποιήσει κάθε αντιιμπεριαλιστική τάση, κάθε μορφή αντίστασης στον ιμπεριαλισμό, των χωρών του Γ' κόσμου, ανεξάρτητα από το κοινωνικό τους καθεστώς.

Η εργατική τάξη της χώρας μας δεν θα πρέπει να έχει την παραμικρή αυταπάτη, ότι ο πιο λαοαγαπών εχθρός της κοινωνικής της απελευθέρωσης θα είναι ο ηγεμονισμός των υπερδυνάμεων ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Με αυτή την έννοια η επανάσταση στη χώρα μας, παρόλη καταρχήν την αντίθεση όλων των ιμπεριαλιστών σε αυτήν, εξαιτίας ακριβώς της αντιιμπεριαλιστικής της πορείας θα είναι σε θέση να αξιοποιήσει και αντιθέσεις του Β με το Α κόσμο, δίχως όμως ποτέ να θρύνει αντίληψεις δυνατότητας στρατηγικών συμμαχιών με τους ιμπεριαλιστές του Β' κόσμου και ακόμα περισσότερο να παραιτηθεί από τον ηγεμονιστικό της ρόλο της εργατικής τάξης και δίχως αυτή να χαλαρώσει έστω για λίγο την αποφασιστικότητά της και την επαγρύπνησή της στην πάλη της ενάντια σε όλα τα ημίματα της ξενοδόουλης αστικής τάξης της χώρας μας.

Έτσι λοιπόν η προσπάθειά της εργατικής τάξης για την συγκρότηση σε κόμμα θα πρέπει να δεθεί με την ιδεολογικοπολιτική πάλη ενάντια στον σεχταρισμό και τον αριστοτερό ομορπονισμό, που βλέπουν ένα σκοτεινό και εχθρικό κόσμο γύρω από τον λαό μας, μια σκληρά στική απομόνωση, που οδηγεί καταδικασμένη στην ήττα.

Όχι! Ο σύγχρονος κόσμος είναι στην σύνθετη πραγματικότητά του, μια ατελείωτη κίνηση κολλών αντιθέσεων, που πρέπει να μελετηθούν προσεχτικά σε παγκόσμιο και σε τοπικό επίπεδο, να αναλυθούν και να αξιοποιηθούν με τον πιο επονημονικό τρόπο. Η εποχή του ιμπεριαλισμού είναι η εποχή της επανάστασης. Αυτό δεν θα πρέπει να το ξεχνάμε ούτε στιγμή.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Το Κυπριακό είναι στο βάθος το εθνικό ελληνικό ζήτημα. Υιοθετούμε και σήμερα την πάγια θέση του καλλού ΚΚΕ ότι η Κύπρος είναι γημά του ελληνικού έθνους και πιστεύουμε ότι στην ένωση, με την Ελλάδα βρίσκεται τελικά η λύση του εθνικού κυπριακού προβλήματος. Αυτή η θέση θάφηκε από το ρεβιζιονισμό, κάτω από την έντονη πίεση και τους εκβιασμούς του ιμπεριαλισμού, του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού και το ξεπελάμη από την αστική τάξη στην Ελλάδα και την Κύπρο. Ο ιμπεριαλισμός θέλει την Κύπρο δίχως ανεξάρτητη για να μπει να την βάλει στο χέρι.

Σήμερα το νησί έχει γίνει επίκεντρο του πιο σκληρού ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων, που από κοινού χρησιμοποιούν τον τουρκικό επεχτατισμό για να δυναμώσουν την κρίση στο νησί, όπως παλιότερα χρησιμοποιούν και τον ελληνικό φασισμό. Οι ιστορικοί εθνικοί και αγωνιστικοί δεσμοί του λαού της Κύπρου με την Ελλάδα, δεσμοί οικονομικοί, πολιτικοί και πολιτιστικοί, δεν μπορούν να αναιρεθούν από μια κατοχή, που βρίσκεται σ' ένα βαθμό αντίθετη ακόμα και την τουρκοκυπριακή εθνική μειονότητα. Η Κύπρος πρέπει να ενωθεί με

την Ελλάδα με τη θέληση του κυπριακού λαού και τον πλήρη σεβασμό των μειονοτικών δικαιωμάτων της τουρκοκυπριακής εθνότητας. Μέσα δηλαδή από την χρήση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης. Με ένα τρόπο που να αδυνατίζει τον ιμπεριαλισμό και τις υπερδυνάμεις και που να μην οδηγεί σε έναν άκαιρο πόλεμο.

Η τακτική του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο, ενώ θα υποτάσσεται στο στρατηγικό σιόχο της ένωσης, θα πρέπει να παίρνει υπόψη της τους τοπικούς και παγκόσμιους συσχετισμούς, καθώς και τις ανάγκες της ταξικής - αντιιμπεριαλιστικής πάλης στην Ελλάδα. Πρέπει να αντισταθούμε στην προπαγάνδα ιδιαίτερα του ΚΚεξ, αλλά και της δεξιάς που θεωρεί την Κύπρο μια ξένη χώρα και να ξεναζωνανώνουμε στο λαό μας στην Ελλάδα και στην Κύπρο την πάλη για την Αυτοδιάθεση - ένωση.

Να τονκίσειμε κάθε σφαιτισμό σε αυτό το ζήτημα, κάθε υποτίμηση της τουρκοκυπριακής εθνότητας, κάθε ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό.

Να πείσειμε το λαό, ότι δεν υπάρχει ειρήνη στην Ελλάδα, ούτε κοινωνική απελευθέρωση και ανεξαρτησία, όσο η Κύπρος ποδοπατείται από τον ιμπεριαλισμό και τον τουρκικό επεχτατισμό.

ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το βράδυ της Τρίτης προς Τετάρτη 17 Ιούλη η ηγεσία του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ προχώρησε σε μία πρωτοφανή ενέργεια.

Λαφά οι άνθρωποι της σκαρφάλασαν από μανδρόταιχους και στέγες στο πίσω μέρος των γραφείων της ΟΑΚΚΕ στην Κοκκινιά και αφού παραβίασαν από μέσα την εξωτερική πόρτα, έκλεψαν όλη την κομματική περιουσία της ΟΑΚΚΕ, που ήταν στα γραφεία δηλαδή 300 δεσמידς τυπογραφικά χαρτί βάρους 6 τόνων, μικροφωνικές εγκαταστάσεις και ντυντούκες και τη φόρτωσαν 3 η ώρα το βράδυ σε φορτηγό.

Πρόκειται για μια κλοπή περιουσίας αξίας 700.000 δραχμών. Οι κροβοκάτορες, που την διέπραξαν περηφανεύονται και σαρκάζουν γι' αυτό τους το κατόρθωμα.

Όταν έγινε η διάσπαση του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στις αρχές του Μάη και πάντα με δική τους ευθύνη αυτοί βρέθηκαν με μια περιουσία 2.000.000 στα χέρια τους. 1.000.000 σε ρευστό και το υπόλοιπο σε χαρτί και τυπογραφικά μηχανήματα και μετς με τα υλικά που προαναφέραμε.

Ολόκληρη αυτή η περιουσία είναι προϊόν της πολιτικής δραστηριότητας όλων των μελών και στελεχών του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

Αν κάποιος παραπέρα υπ' όψη ότι οι δυνάμεις, που σήμερα αποστελούν την ΟΑΚΚΕ αποτελούν το 40% του συνόλου των μελών του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, είναι φανερό ότι αυτοί είχαν ήδη και πριν την κλοπή κατακρατήσει κοινή κομματική περιουσία, που δεν τους αναλογούσε.

Η τελευταία αυτή ενέργεια αποτελεί μια νέα ποιότητα στην πορεία αυτής της ομάδας. Αποτελεί μια επιθετική, προκλητική ενέργεια με τα χαρακτηριστικά της ψυχρής προμελέτης και της αδέσπαστης εκτέλεσης και γίνεται ακριβώς τη στιγμή, που η ΟΑΚΚΕ κάνει την εμφάνισή της στην πολιτική σκηνή για να εμποδίσει την πορεία της.

Στο βάθος αποκαλύπτει τη λύσσα των ομορπονιστών για τη δημιουργία της ΟΑΚΚΕ, τα αδιεξοδά τους και τον πραγματικό ταξικό χαρακτήρα τους.

Οι τραμπυκοί αυτοί πρέπει να γνωρίζουν ότι τέτοια χτυπήματα δυναμώνουν τους κομμουνιστές, απομονώνουν πολιτικά τους δράστες τους και δεν μένουν ποτέ αναπάντητα.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ, ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΕΝΙΣΧΥΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Συνέχεια από σελ. 5

που ελέγχει τα στενά και φράζει από στεριά το δρόμο της Ρωσίας, προς τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.

Από την πλευρά της η Ρωσία επιδιώκει να εκμεταλλευτεί την ελληνοτουρκική αντίθεση και να την οξύνει. Η πολιτική της είναι διπλή. Από την μια μεριά επιδιώκει την ουδετεροποίηση της Τουρκίας εκτιμώντας την παράδοση της τούρκικης διπλωματίας να αφήσει αυτή τη χώρα ουδέτερη σε δύο παγκόσμιους πολέμους, από την άλλη προσπαθεί να δυναμώσει τους πολιτικούς της δεσμούς, με την Ελλάδα που δεν έχει βρει στις Η.Π.Α., έναν αξιόπιστο προστάτη απέναντι στον φουντωμένο Τούρκικο ελεγκτισμό.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια κι απέναντι σ' αυτόν τον ανταγωνισμό, οι Βαλκανικές χώρες έρχονται να διατάξουν ανάλογα τους διεθνείς τους προσανατολισμούς. Οι υπερδυνάμεις προσπαθούν να δηλητηριάσουν τις σχέσεις ανάμεσα στις βαλκανικές χώρες δυναμώνοντας ή και ξυπλώνοντας τις σοβινιστικές διαθέσεις στις άρχουσες τάξεις τους.

Τα Βαλκάνια αρχίζουν να ξαναγίνονται η γνωστή παλιά πυριτιδαποθήκη. Όλο και πιο πολύ οι πολιτικές εξελίξεις σ' αυτές τις χώρες, ιδιαίτερα στην Ελλάδα και την Τουρκία θα σηματοδοτούνται από τον Ρωσοαμερικάνικο ανταγωνισμό.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Με την καθαίρεση του Καραμανλή και την συνταγματική αναθεώρηση που επιβλήθηκαν μ' ένα πραξικοπηματικό τρόπο, εξ' από την συνείδηση του λαού, από τη μικρή κοιμματική φράξια, που κυριαρχεί στο ΠΑΣΟΚ, κάτω από την καθοδήγηση του Α. Παπανδρέου, και με την οξυνση της πολιτικής διαμάχης, όπως εκφράστηκε στις εκλογές, η χώρα μας μπαίνει σε μια νέα πολιτική περίοδο. Αυτή χαρακτηρίζεται από την ανοιχτή, εκρηκτική εκδήλωση εκείνων των πολιτικών αντιθέσεων που συσσωρεύονταν μέσα στα σπλάγχνα της προηγούμενης περιόδου, δηλαδή στα 11 χρόνια που χωρίζουν την πτώση του αμερικανόφιλου φασισμού, μέχρι το 1985, ιδιαίτερα στην διάρκεια των 3 τελευταίων χρόνων.

Ήδη έχουμε μπει σε μια εποχή βαθιάς πολιτικής κρίσης της άρχουσας τάξης.

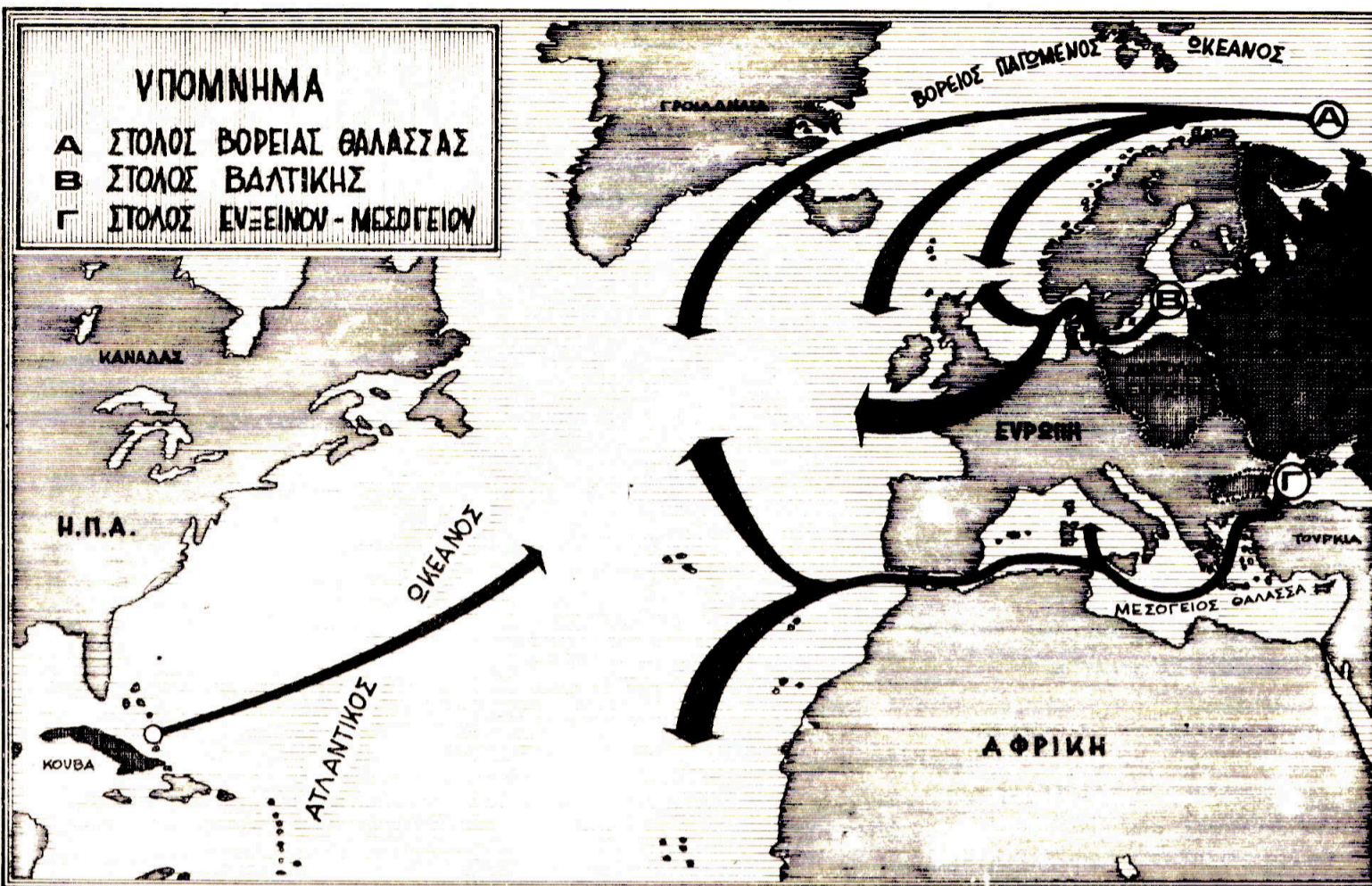
Οι παράγοντες, που προσδιορίζουν το βάθος και την ένταση αυτής της κρίσης είναι βασικά δύο.

Ο πρώτος και ο αποφασιστικός είναι η ένταση του Ρωσοαμερικάνικου ανταγωνισμού στην Ανατολική Μεσόγειο, ιδιαίτερα για τον έλεγχο των Στενών και του Αιγαίου σε συνδυασμό με την αναζωπύρωση του τουρκικού ελεγκτισμού στην Κύπρο και στο Αιγαίο. Στη χώρα μας αυτός ο ανταγωνισμός συνοδεύεται από το προσδετικό δυνάμωμα της ρώσικης πολιτικής επιρροής και το αντίστοιχο αδυνάτισμα της αμερικάνικης.

Ο δεύτερος παράγοντας, που ενισχύει τον προηγούμενο, είναι το βάθαμα της κρίσης της Ελληνικής οικονομίας, δηλαδή η βαθιά κρίση του εξαρτημένου γραφειοκρατικού και παρασιτικού ελληνικού καπιταλισμού. Αυτή η κρίση οδηγεί με την σειρά της στην ένταση δύο αντιθέσεων. Αυτήν που αντιπαράθετει συνολικά την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό απέναντι στο λαό, που όσο θα εξεγειράται ενάντια στην ανεργία και την εξαθλίωση, τόσο πιο μεγάλα χτυπήματα θα δέχεται, αλλά και τόσο περισσότερο θα ωριμάζουν οι παράγοντες της επανάστασης και αυτήν (την αντίθεση), που φέρνει σε αντιπαράθεση τα διαφορετικά τμήμα του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Ακριβώς αυτό το δυνάμωμα της κρίσης, που συντρίβει ακόμα και μεγάλες βιομηχανικές μονάδες έχει σαν συνέπεια τη μεγαλύτερη συγκεντροποίηση του κεφάλαιου και την κυριαρχία εκείνου ακριβώς του κεφάλαιου, που κάνει αυτή τη συγκεντροποίηση, απέναντι σε κάθε άλλο.

Έτσι αποκαλύπτεται ολόπλευρα ο κυριαρχικός ρόλος του τραπεζικού χρηματιστικού κεφάλαιου, που σε σύμφυση σήμερα με το κράτος διαμορφώνει ένα πανίσχυρο κρατικοκαπιταλιστικό τομέα στην οικονομία.

Η σύγκρουση ανάμεσα στα τμήματα του κεφαλαίου μιας και αφορά διανομή της υπεραξίας και τα αντι-

Περικύκλωση της Ευρώπης από τον στόχο της Ε.Σ.Σ.Δ.

παραθέτει ενιαία στην εργατική τάξη και το λαό δεν μπορεί να πάρει ανταγωνιστικό χαρακτήρα, παρά μόνο μέσα από την οξυνση των εν-ίμπεριαλιστικών αντιθέσεων και των αντίστοιχων κατευθύνσεων της άρχουσας τάξης.

Σήμερα στην πολιτική σκηνή αντιπαράδοονται δύο πολιτικοί συνασπισμοί της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Ο ένας αποτελείται βασικά από τη Ν.Δ. και ο άλλος περιλαμβάνει βασικά το μπλόκ ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ εξ. Ο πρώτος είναι ο αμερικανόφιλος πόλος της αντίθεσης. Ο άλλος κινείται προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Από τους δύο συνασπισμούς ο ισχυρότερος είναι ο δεύτερος, όχι μόνο γιατί δένεται όλο και περισσότερο με την ανερχόμενη υπερδύναμη στον κόσμο και στην περιοχή, αλλά και γιατί το μεν ένα του τμήμα του ΠΑΣΟΚ, έχει την κρατική εξουσία και την οικονομική διαχείριση του κρατικοκαπιταλιστικού τομέα, το δε άλλο τμήμα, το ΚΚΕ εξ., είναι το πολιτικό πραχτορείο αυτής της υπερδύναμης, το ισχυρότερο οργανωτικά πολιτικό κόμμα της χώρας και ο βασικός κματοθραύστης του εργατικού κινήματος.

Το ΠΑΣΟΚ, είναι ο πολιτικός εκφραστής του σημαντικότερου τμήματος του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Η συντριπτική μονοκομματική πολιτική κυριαρχία του ΠΑΣΟΚ στο κράτος, η σχεδόν αποκλειστική από αυτό οικονομική του διαχείριση, αλλά και παραπέρα η ίδια η ορμητική πολιτική επέκτασης του κρατικού τομέα, στη βιομηχανία, το εμπόριο και την αγροτική παραγωγή, που ακολουθεί το ΠΑΣΟΚ, αποκαλύπτουν ότι αυτό είναι κόμμα του χρηματιστικού κεφάλαιου και του κρατικού καπιταλισμού που είναι η σύμφυση του χρηματιστικού κεφάλαιου με το κράτος. Ταυτόχρονα οι εξαιρετικές σχέσεις ενός μεγάλου τμήματος του εφοπλιστικού κεφάλαιου με την κυβέρνηση, αποδεικνύουν και αυτή την πλευρά της ταξικής φύσης του ΠΑΣΟΚ.

Το τραπεζικό - χρηματιστικό κεφάλαιο είναι αυτό, που ανέκαθεν κυριάρχησε στην Ελλάδα. Η κρατική χρηματιστική συγκεντροποίηση του κεφαλαίου σήμερα δεν είναι τίποτα άλλο παρά η συγκεκριμένη έκφραση στη χώρα μας του νόμου της καπιταλιστικής συγκεντροποίησης μέσα από τις οικονομικές κρίσεις. Άλλη δυνατότητα συγκεντροποίησης από αυτήν για τον ελληνικό καπιταλιστικό δεν υπάρχει. Η αντίθεση του ΠΑΣΟΚ με μια σειρά βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις, καθώς και η αντίθεση των σημαντικών συνεταιρισμών με τους καπιταλιστές της υπαίθρου (εμπόρους ή βιομήχανους) είναι αντίθετη από τη μια ανάμεσα στα τμήματά της καθώς και στα μη μονοπωλιακά τμήματα της αστικής τάξης.

Το χρηματιστικό κεφάλαιο στην Ελλάδα είναι, όπως και στην περίπτωση του χρηματιστικού κεφάλαιου γενικά, η ένωση του τραπεζικού με το βιομηχανικό κεφάλαιο. Αντίθετα όμως απ' ότι στις ιμπεριαλιστικές χώρες όπου το βιομηχανικό υπόταξε στην προμονοπω-

λιακή εποχή το τραπεζικό κεφάλαιο για να σχηματιστεί τελικά το σύγχρονο ιμπεριαλιστικό χρηματιστικό κεφάλαιο, στη χώρα μας αυτό το χρηματιστικό κεφάλαιο είναι η μόνη και παραδοσιακή κυριαρχία του τραπεζικού πάνω στο βιομηχανικό. Από ιστορική άποψη το τραπεζικό κεφάλαιο στην Ελλάδα ήταν κέντρο αντίδρασης και φασισμού (κυρίαρχος ρόλος της Εθν. Τράπεζας στην δικτατορία της 4ης Αυγούστου). Τέλος στη σύμφυση του χρηματιστικού κεφάλαιου με το γραφειοκρατικό κράτος, που ολοκληρώθηκε την τελευταία δεκαετία στη χώρα μας, διαμορφώνεται το κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο. Αυτό υποχρεώθηκε από την ανάπτυξη της συνείδησης του λαού, αλλά και μπόρεσε από τον χαρακτήρα του (που κρύβει πιο εύκολα την ταξική του φύση) να σηκώσει σαν ιδεολογική του σημαία τον «σοσιαλισμό» και τον «αντιϊμπεριαλισμό», και να εξαπατήσει τις μάζες πατώντας στην σύγχυση, που έχει προωθήσει και ο ρεβιζιονισμός ανάμεσα στον κρατικό - καπιταλισμό και το σοσιαλισμό.

Παράλληλα, ένα τέτοιο προσέδ συγκεντροποίησης αναπτύσσει μέσα από τα σπλάγχνα του ΠΑΣΟΚ ένα νέο κομμάτι γραφειοκρατικής αστικής τάξης, που διαχειρίζεται αυτό το τεράστιο κεφάλαιο. Η χρόνια γραφειοκρατία, η σπαιλα, ο παρασιτισμός αυτού του κράτους προικίζει αυτό το τμήμα της αστικής τάξης με τα ιδιαίτερα συμφέροντά του, πάντα μέσα στα πλαίσια της οικονομικής αναγκαιότητας του χρηματιστικού κεφαλαίου.

Μια τέτοιο είδους συμμετοχή στην κρατική διαχείριση για λογαριασμό των αφεντικών τους της Ρωσίας επιδιώκουν και τα ανώτατα κομματικά στελέχη του κατ' εξοχήν κόμματος του κρατικού - καπιταλισμού, του ΚΚΕ εξ.

Απαντώντας στην σοσιαλφασιστική ιδεολογία τέτοιων πολιτικών εκφραστών, που θέλουν να παρουσιάσουν την πολιτική του κρατικού - χρηματιστικού κεφαλαίου σαν λαϊκή, εκμεταλλεύόμενοι την αντίθεση αυτού του κεφαλαίου με πλευρές του ιδιωτικού καπιταλισμού, εμείς τους ονομάζουμε νέα δεξιά.

Η πρόσφατη εκλογική επιτυχία της νέας δεξιάς είναι ακριβώς απόδειξη αυτής της ιδεολογικής δυνατότητας που έχει αυτό το μπλόκ να εμφανίζεται στα μάτια των καταπιεσμένων μαζών σαν ο πολιτικός εκπρόσωπός τους, επειδή ο κρατικός - καπιταλισμός δεν φαίνεται σαν τέτοιος, ενώ ο τύπος του κλασσικού αστού, ή μεσοαστού είναι ορατός, σαφής και μισητός στις λαϊκές μάζες.

Όμως το πιο επικίνδυνο χαρακτηριστικό του ΠΑΣΟΚ είναι η κίνηση του προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό και η ταύτιση των θέσεων του με αυτόν στα μεγάλα διεθνή και τοπικά ζητήματα.

Αυτή η πολιτική κίνηση του ΠΑΣΟΚ, εκφράζει την κίνηση των τμημάτων εκείνων της αστικής τάξης, που αυτό εκφράζει, προς την Ε.Σ.Σ.Δ.

Έτσι: — Ενώ το ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να συμμορφώνεται αλλά και να αξιοποιεί τους γενικότερους οικονομικούς δεσμούς, που έχει αποκτήσει η άρχουσα τάξη με την Ε.Ο.Κ.

— Ενώ συνεχίζει την πολιτική της άρχουσας τάξης να παραχωρεί ένα μέρος της εθνικής της κυριαρχίας στις βάσεις των ΗΠΑ, ενώ παραμένει στο ΝΑΤΟ και εξαπλώνεται βασικά από τις ΗΠΑ.

Όλο και περισσότερο: α. Μέσα από το νέο αμυντικό δόγμα, που ουσιαστικά σημαίνει συμμαχία με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό (Βουλγαρία) και μέτωπο αποκλειστικά ενάντια σε μια χώρα του ΝΑΤΟ.

β. μέσα από τη μη συμμετοχή στα Νατοϊκά γυμνάσια με διάφορα προσχήματα.

γ. μέσα από μια πολιτική σαμποταρίσματος της πολιτικής και στρατιωτικής ενοποίησης της Ευρώπης.

δ. μέσα από το δυνάμωμα των οικονομικών και πολιτικών σχέσεων με την Ε.Σ.Σ.Δ. καθώς και με τις χώρες του Σύμφωνου της Βαρσοβίας, την Συρία και την Λιβύη.

ε. Μέσα από το δυνάμωμα τη φιλορώσικης προπαγάνδας από τα κρατικά και φιλοκυβερνητικά μέσα ενημέρωσης, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επιχειρεί μια ευρύτερη πολιτική σύμπλεση με τον σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό. Η κίνηση αυτή πρέπει βασικά να αποδοθεί στον προσανατολισμό αυτών των ισχυρών τμημάτων της ελληνικής αστικής τάξης, που το ΠΑΣΟΚ εκφράζει, να βρουν νέα στρατηγικά ερείσματα μπροστά στα εθνικά αδιέξοδα που φέρνει η διάταξη των δυνάμεων στην ανατολική Μεσόγειο και πιο ειδικά στο Αιγαίο. Αυτή η αστική τάξη σαν τέτοια δεν είναι δυνατό να στηριχτεί στο λαό για μια άμυνα, αφού αυτόν τον λαό του συντρίβει και τόσο πολύ τον φοβάται.

Ότε όμως είναι διατεθειμένη να στραφεί στον γ' κόσμο, όπου ανήκει, καθώς σ' αυτήν κυριαρχεί η ιδεολογία του ευρωπαϊού μεταπράτη και του κολασούζου του ιμπεριαλισμού. Έτσι λοιπόν ο ισχυρός και καίριος ρόλος, που παίζει η Τουρκία για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, οδηγούν την Ελληνική αστική τάξη στην αντίθετη πρόθεση της στην ανερχόμενη υπερδύναμη, που έχει αποδείξει την ισχύ της θρέφοντας μάστιχα τα ηγεμονιστικά σχέδια των φασιστών τύπου Άσσαντ και Καντάφι.

Ωστόσο σ' αυτή την κίνηση του ΠΑΣΟΚ, δεν θα πρέπει να μην ληφθούν υπ' όψη και οικονομικοί λόγοι στο βαθμό που:

α. Η προσκόλληση στον ισχυρότερο ιμπεριαλιστή που προβάλλει σαν ο κερδισμένος από μια νέα ανακατανομή του κόσμου ωφελεί και κενούς, που τον ακολουθούν.

β. Στο βαθμό, που ο ελληνικός εφοπλισμός βλέπει στην ρώσικη αγορά μεταφοράς ένα πολύ καλό πελάτη.

Τα δύο αυτά χαρακτηριστικά του ΠΑΣΟΚ, πρώτα και κύρια η κίνηση του προς την Ε.Σ.Σ.Δ. και δεύτερο η διπλή του εξουσία, πολιτική και οικονομική, αν συνδυαστούν:

1. Με τα αρχηγικά, αυταρχικά, πραξικοπηματικά χαρακτηριστικά της ηγεσίας του.

2. Με τον εθνικό - σοβινισμό και φιλομηλιταρισμό του.

3. Με το όργιο του κομματικού καταναγκασμού στο κράτος, την εξαγορά συνειδήσεων, τα πιστοποιητικά κομματικής νομιμοφρο-

σύνης, προκειμένου νάχει κάποιος εργαζόμενος δικαίωμα δουλείας στο κράτος, τον ανοιχτό, επιθετικό απεργοσπαστισμό και το αστυνομικό και νομικό χτύπημα του εργατικού και δημοκρατικού κινήματος.

Κάνουν τη σημερινή κυβέρνηση τον έναν επικίνδυνο και μεγάλο εχθρό της δημοκρατίας και της προκοπής του λαού, έναν κίνδυνο για την ειρήνη στην περιοχή.

Το Κ.Κ.Ε. εξ. είναι πραχτορείο του σοβιετικού σοσιαλϊμπεριαλισμού έχει σαν βασικό πολιτικό στόχο να οδηγήσει τον λαό, αλλά και στην αστική τάξη της χώρας μας, δεσμούς στα χέρια των αφεντικών του της Ρωσίας.

Για την Ρωσία το ΚΚΕ εξ. είναι: α. Το βασικό πολιτικό της στήριγμα στην Ελλάδα, ο πιο πιστός προπαγανδιστής των θέσεων της και ο οργανωτής μιας σειράς πρακτόρων της.

β. Ένας μόνιμος οικονομικός εκβιαστής της αστικής τάξης μέσα από τον έλεγχο του πιο ζωντανού κομματιού του εργατικού κινήματος. Παράλληλα όμως μ' αυτήν του την οικονομική ιδιότητα το ΚΚΕ εξ. είναι ο ουσιαστικότερος παράγοντας της πολιτικής αδρανοποίησης της εργατικής τάξης.

Ένας τόσο βασικός ανταναστασιατός παράγοντας δημιουργεί τεράστια έληξη στην ελληνική αστική τάξη καθώς έστω και προσωρινά εξασφαλίζει την ταξική της κυριαρχία. Σε εποχές κρίσης σαν την σημερινή αυτός ο ρόλος αποχτάει 10πλάσια σημασία.

γ. Ένας μόνιμος προωθητής της οικονομικής, αλλά και της στρατιωτικής διείσδυσης του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Η στρατηγικά, ενάντια στην παλιά «δεξιά, αντιδουτική γραμμή του ΚΚΕ. εξ. διαμορφώνει το σταθερό βρόχο της συμμαχίας του, με το ΠΑΣΟΚ. Οι αντιθέσεις ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ εξ., έχουν να κάνουν με τις αντιθέσεις των συμφερόντων ανάμεσα στην Ε.Σ.Σ.Δ. και την ελληνική αστική τάξη. Το ΠΑΣΟΚ, δεν είναι ένα πραχτορείο του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Η Ελλάδα σα χώρα στα σύνορα του γ' κόσμο και παρά τα ξενόδοξα χαρακτηριστικά της αστικής τάξης της έχει τη δικιά της τάση για ανεξαρτησία. Ακόμα η πολιτική του ΠΑΣΟΚ περιέχει τις αναγκαίες της αντιφάσεις. Η ανατολική κίνηση δεν μπορεί παρά να συνδυάζεται με τακτικές υποχωρήσεις, συχνά σημαντικές, στις διτικές πιέσεις και στην οικονομία και πολιτικό - στρατιωτικές.

Το ΠΑΣΟΚ, θέλει ν' αξιοποιηθεί, ότι θετικό σήμερα έρχεται για την αστική τάξη από την Αμερική και την Ευρώπη, διατηρώντας τη βασική φιλορώσικη κατεύθυνση της πολιτικής του. Πατάει γι' αυτό αποτελεσματικά στον Ευρωπαϊκό και Αμερικάνικο υφεσιασμό και προσπαθεί να κερδίσει χρόνο, όπου να δυναμώσουν περισσότερο οι δεσμοί του με την Ρωσία. Γι' αυτό ένα βασικό στοιχείο της Πασοκικής ανατολικής πολιτικής είναι ότι αυτή δεν πρέπει να φαίνεται σαν τέτοια. Μόνο έτσι θα εξασφαλιστεί η ανοχή της Δύσης για μια ολόκληρη περίοδο. Αυτός είναι ο λόγος, που κάνει ακόμα και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να ταλαντεύεται

και να διχάζεται απέναντι στην εκτίμησή του ρόλου του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή όμως τη διαδικασία θέλει να την επιταχύνει και να την υποτάξει η Ε.Σ.Σ.Δ στα δικά της ηγεμονιστικά σχέδια. Ο ρόλος του ΚΚΕ εξ., είναι αυτός ακριβώς, να σπρώχνει ταχύτερα προς την Ε.Σ.Σ.Δ το ΠΑΣΟΚ, και να τσακίζει τις αντιστάσεις του.

Έτσι λοιπόν η πάλη ΚΚΕ εξ. - ΠΑΣΟΚ, όποτε εμφανίζεται είναι αντικειμενικά πάλη για την ηγεμονία μέσα σ' αυτό το μπλόκ. Είναι λοιπόν δυνατόν χωρίς να φτάνει μέχρι τη ρήξη να παίρνει έντονες μορφές. Τέτοια είναι και η αντίθεση ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ εξ., στις εκλογές. Τα δύο κόμματα αντιπαράδοθηκαν στο ζήτημα, ποιος είναι το πιο αντιδεξιό - αντιδουτικό. Και τα δύο αλληλοκατηγορήθηκαν για δεξιά φιλοδοξία ή εναγκαλισμό με την δεξιά. Ούτε για μια στιγμή ο Α. Π., δεν κατηγόρησε το ΚΚΕ εξ. γι' αυτό που είναι πραγματικά. Η ίδια η αντίθεση των κομμάτων είχε σαν στόχο την αυτοδυναμία ή την απώλεια της αυτοδυναμίας, ή αλλιώς, οι εκλογές κρίναν το ζήτημα αν η φιλοσοβιετική κίνηση του ΠΑΣΟΚ θα αποφασιζόταν από το ίδιο το ΠΑΣΟΚ, ή από την Μόσχα στο βαθμό, που μια υποχρεωτική συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ εξ. θα σήμαινε ουσιαστικά υποταγή του πρώτου στο δεύτερο. Θα σήμαινε ηγεμονία του ΚΚΕ εξ. στον ένα πολιτικό πόλο.

Η Ν.Δ., είναι κόμμα εκείνου του τμήματος της ολιγαρχίας, που κυριαρχεί στην ιδιωτική βιομηχανία και το εμπόριο. Εκφράζει επίσης τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα του αμερικάνικου, όσο και του β' κοσμικού ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα η Ν.Δ., εξελίσσεται και σε πολιτικό εκφραστή της μη μονοπωλιακής και μεσαιάς αστικής τάξης, ακριβώς εξαιτίας των χτυπημάτων, που αυτά τα χαμηλά τμήματα της αστικής τάξης δέχτηκαν τα τελευταία χρόνια από το ΠΑΣΟΚ και το χρηματιστικό κεφάλαιο που αυτό εκφράζει.

Από την άλλη μεριά η πολιτική κυριαρχία του μπλόκ ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ εξ. δυνάμωσε τη φιλοαμερικάνικη πτέρυγα της Ν.Δ., ενώ στην ίδρυση της αυτή, στάθηκε βασικά κόμμα της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης, που διατήρησε τη συμμαχία της με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έτσι κι όλας από το '81 έχουν περιθωριοποιηθεί μέσα στις γραμμές της οι κλασσικοί πολιτικοί εκφραστές του φιλοευρωπαϊσμού Ράλλης και Μπούτσος. Αυτή η εξέλιξη αντιστοιχεί με κείνη την φιλοευρωπαίων του ΠΑΣΟΚ (Λάζαρης - Αλευράς) που έχουν υποταχτεί τελείως στην κυριαρχία κομματική γραμμή του Α. Παπανδρέου.

Είναι βέβαια ενδεικτικό της δύναμης του φιλο Ε.Σ.Σ.Δ μπλόκ και του ίδιου του σοσιαλϊμπεριαλισμού ότι η Ν.Δ. δεν είναι σε θέση να κάνει ανοιχτά αντι - σοσιαλϊμπεριαλιστική πολιτική. Δεν είναι σε θέση να καταδικάσει την ανατολική πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Αυτό έχει να κάνει με το δέος του συνόλου της αστικής τάξης απέναντι στη Μόσχα και τον έντονο υφεσιασμό της ίδιας

Συνέχεια σε σελ. 7

Γυμνάσια των ΗΠΑ στα έσγγορα της Νικαράγουας.

Συνέχεια από σελ. 6

της Ν. Δημοκρατίας. Αυτό εκφράστηκε και στην τελευταία πολιτική αντιπαράθεση. Η σημερινή μορφή της Ν.Δ. προσπαθεί, πίσω από τις υποκριτικές κινήσεις για δημοκρατία, φιλειλευθεριασμό και δικαιότητα του πολίτη κρύβοντας στο κοινοτικό κράτος, να καλύψει τη δικιά της φοβηλαχία με τους φασίστες και τους βασανιστές να καθαριστεί από την λάσπη του δοσιλογισμού, που κοιταλάει, να κάνει το λαό να ξεχάσει τις δικές του μαύρες μέρες και να υποταχτεί στα συμφέροντα των οργάνων και αξιωματικών εκμεταλλευτών του λαού που αυτή εκφράζει.

Μέσα σ' ένα τέτοιο πολιτικό σκηνικό διαμορφώνονται τελικά οι όροι του σημερινού καθκατότου σύγκρουσης στους κόλπους της αστικής τάξης.

Η καθιέρωση του μοναδικού κεφραστή της παλιάς δεξιάς, που ήταν πρώτα φιλοκυριακός και που δίδει ένα κομμάτι πολιτικής εξουσίας, του Καραμανλή, δείχνει ακριβώς τη φύση της αντιπαράθεσης των 2 μπλόκ. Η χριστιανική του εθνοκρατία εναντίον, μαζί και των θεωριών της συναίνεσης και της ανολοκλήρωσης, στο πρόσωπο του Καραμανλή και η απορροστική ουσία του τελευταίου από την αμερικανοφιλή Δεξιά μαζί με την οπισθοδρομική ένωση ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ ελ στο όνομα ενός κοινού Πασοακου προέδρου υποκαλύπτουν: 1) το χαρακτήρα αντιπαράθεσης ΕΣΣΔ - Δεξιάς που παίρνει η σύγκρουση των δύο κυρίαρχων, πολιτικών συμμαχιών της αστικής τάξης, 2) την ηγεμονία του ΠΑΣΟΚ μέσα στον ισχυρότερο συνασπισμό και την επιδοκίμηση μονοκομματικής του κυριαρχίας στη χώρα.

Παράλληλα, η μορφή διακυβέρνησης, που καθιέρωσε το σύνταγμα του '75 με την θεσπιδήτηση ενός προέδρου διατεθή φορημένου με τεράστιες εξουσίες για να αντιτάσσεται στην κυριαρχία του ενός κόμματος κατέρρευσε βίαια. Με το νέο Σύνταγμα θεσπισθήκατο ο κοινοτικό πρόεδρος και επιχειρήθηκε η δημιουργία ενός κοινοτικού συντάγματος.

Το ΠΑΣΟΚ, με την υποστήριξη του ΚΚΕ ελ, ειδικά τώρα καθαρά την επιβολή της δικιάς του κοινοτικής μονοκρατίας στη χώρα μας.

Στο μπλόκ ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ ελ βρέσκει η μία και η πιο σημαντική πηγή του φασισμού στη χώρα μας.

Από την άλλη μεριά το μπλόκ της παλιάς δεξιάς αν και στραμμένο στη γωνιά δεν είναι διατεθειμένο να παραδοθεί. Όχι μόνο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αλλά και ο β' κοσμικός θα αντιδράσουν βίαια. Αυτές οι δυνάμεις έχουν ακόμη επιρροή στο λαό και σημαντική δύναμη σε τμήματα του κρατικού μηχανισμού, ιδίως στο στρατό, παρά το κίωμα αποστρατεύουσ που εξαπέλυσε το ΠΑΣΟΚ. Είτε με εισαγωγική αντιπαράθεση με κάθε μέσο, είτε με την χρησιμοποίηση του τουρκικού ιμπεριαλισμού, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είναι αποφασισμένος να μην εγκαταλείψει την Ελλάδα. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε την συντριβή της Ν.Δ. πλήρως του ΝΑΤΟ. Σ' αυτή την περίπτωση οι ΗΠΑ δεν θα δίταζαν και αυτές απ' την πλευρά τους να κάνουν την Ελλάδα, ένα νέο Λίβανο.

Από αυτό το μπλόκ προέρχεται ο άλλος κίνδυνος του φασισμού. Μέσα λοιπόν σε συνθήκες ιδιαιδικής, πολιτικής και οικονομικής κρίσης, η χώρα μας γίνεται ανοιχτό πεδίο ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων. Η άρχουσα τάξη έχει μπει στο δρόμο της διάσπασης της.

— Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα άδικο διαχωμό του λαού.

— Αντιμετωπίζουμε τον πραγματικό κίνδυνο ενός άδικου εμφύλιου καθώς και τον κίνδυνο ενός άδικου εθνικού πόλεμου με την αντιπαράθεση Ελλάδας - Τουρκίας για λογαριασμό των υπερδυνάμεων.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες κάθε πολιτική δύναμη τοποθετείται ανάλογα.

— Ο ρεβιζιονισμός πηγαίνει προς το φιλοσοβιετικό μπλόκ π.χ. ΚΚΕ ελ, Ε.Α.Δ, Μπίσης.

— Το ασχημιο αστικό Κέντρο ταλαντεύεται.

ΚΟΔΗΣΟ προς Ν.Δ. ΕΔΗΚ προς ΠΑΣΟΚ

— Ο τυπικός φασισμός πέρασε με την Ν.Δ. ενώ η εναπομείνουσα Ε.ΠΕΝ με τα κύρια πορά στην Ν.Δ.

και τον Καραμανλή αντικειμενικά συνόρος το ΠΑΣΟΚ.

Το να ακολουθήσει η εργατική μας τάξη και ο εργαζόμενος λαός το ένα ή το άλλο μπλάκ δυνάμεων, θα ισοδυναμούσε με ένα τεράστιο πασιγύρισμα του επαναστατικού προτάξ στη χώρα μας.

Πιο μεγάλη είναι ο κίνδυνος σήμερα για τις αριστερές και δημοκρατικές δυνάμεις να ακολουθήσουν το φιλοσοσιαλιστηριαλιστικό μπλόκ, ακριβώς γιατί εδώς συνετέλεται η μεγαλύτερη αντιστροφή της πραγματικότητας.

Η φιλοσοβιετική κίνηση του ΠΑΣΟΚ, η ρωσοδοξία και ο σοσιαλισμός του ΚΚΕ ελ, τραβίζουν στα μάτια αυτών των μελών σαν αντιιμπεριαλισμός και σαν απεύθυνση στην επαναστατική παράδοση. Η οργανωτική και σ' ένα βαθμό η ιδεολογική χειραγώγηση του λαϊκού κινήματος από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ ελ, που αξιοποιήσαν για πολλά χρόνια την απουσία ενός Κομμουνιστικού Κόμματος στην Ελλάδα και πήρασαν στην πικρή εμπειρία του λαού μας από την μακρόχρονη κυριαρχία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και της παλιάς δεξιάς, δημιουργούν αντικειμενικά τις προϋποθέσεις για μια τέτοια οδονήση προοπτική.

Όμως είναι μεγάλο κι ο κίνδυνος, ακριβώς αυτή η αποροήτευση, στην πράξη, του λαού, από το μπλόκ ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ ελ και την αριστερή του δημαγωγία, να μεταφραστεί στην γρήγορη ιδεολογική και οργανωτική ανάπτυξη της Ν.Δ., στο πολιτικό διάνοημα του αμερικανικού και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού στην αναβίωση του πιο προηγμένου αντικομμουνιστικού και κάθε άλλης κλασσικής αστικής ιδεολογίας μορφή (Θρησκεία, μινονισμός αστικής φιλειλευθεριασίδος).

ΤΑ ΚΛΗΘΙΚΟΝΤΑ

Απέχονται στον κίνδυνο της πείνας, του πόλεμου και του φασισμού αλλά και στην απελία της δήλητηρίας του λαού μας από την ιδεολογική βαρβαρότητα του ρεβιζιονισμού και τον αντικομμουνισμό, εμείς οι Έλληνες κομμουνιστές μαζί με κάθε προοδευτικό και δημοκρατικό άνθρωπο πρέπει να αντιτάξουμε την πιο σθενή, μακρόχρονη και υπομονετική πάλη. Έναν αγώνα σε όλα τα επίπεδα. Αγώνα ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό. Έναν αγώνα ζωής και θανάτου για το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Για τα μέγαρα αυτά αντιδραστικά μπλόκ ισχύουν τα λόγια του Μάο - Τσε - Τούγκ -Σ' την πραγματικότητα είναι χάρτινες τίγριες.

Η μεγάλη μάχη των οπαδών και των μελών του ΠΑΣΟΚ είναι δημοκρατική. Όσο και ν' αλλάξει σταδιακά η ταξική σύνθεση της βόσης αυτού του κόμματος, η ηγετική του κλίμα δεν θα παύει να συναντάει όλα και μεγαλύτερες αντιστάσεις. Και όσο πιο αντιδραστική θα γίνεται, τόσο πιο πολύ θα απομονώνεται.

Το ίδιο ισχύει για το ΚΚΕ ελ. Όσο πιο πολύ το ΠΑΣΟΚ θα οδηγείται προς τον σοσιαλιστηριασμό και την αντιδραση, τόσο το ΚΚΕ ελ, θα μοιράζεται την δικιά του απομόνωση.

Η μόνη μεγάλη εσωτερική του αντίθεση ανάμεσα στη σοσιαλιστική κλίμα, που καθοδηγεί και στην αριστερή μεγάλη μάχη των μελών και των οπαδών του, θα δυνάμει. Όσο για την παλιά δεξιά, αυτή δεν μπορεί να βοηθή με τα φασιστικά του φιλειλευθεριασμού. Το κάλεσμα της στους φασίστες και η ανοιχτή της επίκληση στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, ή άλλο και πιο ανταρχική της πορεία στην εσωτερική της συγκρότηση δεν θα την κάνουν ποτέ αξιόπιστη στο δημοκρατικό λαό. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στο Αμερικανικό και το Ευρωπαϊκό της κομμάτι θα δυναμώνουν.

Το βασικό πολιτικό καθήκον του κόμματός μας είναι, στη βάση της ανάλυσης που προηγήθηκε, να καλέσει το λαό μας στη δημιουργία του πιο πλατειού παλλατικού - δημοκρατικού μετώπου. Ενάντια στον κίνδυνο του φασισμού, ενάντια στον αντιδραστικό διαχωμό. Ενάντια στον πόλεμο, που φέρνουν οι υπερδυνάμεις και οι ηγεσίες των δύο αστικών συνασπισμών μέσα στη χώρα μας.

● Να ξεσκεπάσουμε και να αντισταθούμε στην παραπέρα διεύθυνση του Σοσιαλιστηριασμού.

● Να επιμένουμε στην πάλη μας για την έξοδο της χώρας από το ΝΑΤΟ και το ζεύγμα των αμερικανικών βάσεων.

● Να επιμένουμε στην έξοδο από την ΕΟΚ, επειδή η χώρα μας ανήκει στον γ' κόσμο και συντριβεται οικονομικά και πολιτικά από αυτήν. Ταυτόχρονα να διαχωρισουμε αυτό το ζήτημα από τον θετικό χαρακτήρα της πολιτικής ένωσης των δωτικό - αμερικανικών χωρών ενάντια στις ηγεμονιστικές υπερδυνάμεις.

● Ταυτόχρονα πρέπει να σηκώσουμε ψηλά τη σημαία της Αυτοδιάθεσης - Ένωσης για την Κύπρο και του λαϊκού απελευθεριαστικού αγώνα. Από ταχτική άποψη πρέπει να καταδικάσουμε κάθε συμβιβαστική - ξεπουλητηριαστική λύση τύπου Γκουσνιάρ, δηλαδή κάθε λύση που δεν προσηθείται α. απομάκρυνση των τουρκικών στρατευμάτων καταρχήν β. κάθε διαχωρητική και αντισυνδικαστική, σε άδωνική βάση, λύση.

● Πρέπει να καλέσουμε σε ενότητα την συντηρητική πλειοψηφία του λαού μας, που είναι ακόμα πολιτικά εγκλωβισμένη στα δύο μπλόκ και να παλεύουμε για την πολιτική ηγεμονία της εργατικής τάξης μέσα σ' αυτό το μέτωπο. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να προσθησουμε οργητικά την συγκρότηση των ενιαίου ταξικού μετώπου της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού. Εμείς θα πρέπει να μπορούμε μπροστά στον αγώνα ενάντια στην πείνα και την εξοδόνηση του λαού, που θα φέρνει η εντεινόμενη οικονομική κρίση και θα βοηθάει η πολιτική αναστάση. Όμως παράλληλα με τα οικονομικά αιτήματα της εργατικής τάξης θα πρέπει να υψώσουμε και τα βασικά πολιτικά της αιτήματα και να ανεβάζουμε το πολιτικό της επίπεδο. Ούτε για μια στιγμή δεν θα πρέπει να παύουμε να προπαγανδίζουμε τις ιδέες του Μαρξισμού - Λενινισμού - Σκ'εψης Μάο - Τσε - Τούγκ και να εντάσσουμε τη γενική μας πολιτική γραμμή στις ανάγκες της σοσιαλιστικής αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης. Ούτε για μια στιγμή δεν θα πρέπει να παραιτηθούμε από την ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική αυτονομία της εργατικής τάξης μέσα στο παλλατικό - δημοκρατικό μέτωπο. Έτσι, η εργατική τάξη θα κατακτήσει την πολιτική ηγεμονία μέσα σ' αυτό το μέτωπο.

Πρέπει ακόμα να καλέσουμε σε ενότητα, όλες τις δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις και προσωπικότητες που αντιτάσσονται στον αντιδραστικό αυτό διαχωμό.

Να αξιοποιήσουμε τις αντι ΚΚΕ ελ, αντι ΠΑΣΟΚ τάσεις του ΚΚΕ ελ.

Να εμποδίσουμε τις δυνάμεις του ολιπορτιστικού ρεύματος να κληθούν στις αγκυλές του μπλόκ της νέας δεξιάς.

Να ουδετεροποιήσουμε τις φιλοευρωπαϊκές αστικές δυνάμεις στην κίνησή τους προς την Ν.Δ. ή το ΠΑΣΟΚ.

Είναι τέλος επιταχτικό να προτομήσουμε το λαό μας και να προσκοπισουμε και μες οι ίδιοι για τις πιο μεγάλες δυσκολίες και τις πιο σκληρές μάχες. Πρέπει να αξιοποιήσουμε στο έπακρο την εποχή νομιμότητας που διανύουμε και να συσπειρώσουμε όλες δυνάμεις μπορούμε να ενωθούν. Να δώσουμε προοπτική σ' αυτόν τον λαό, να του δώσουμε κοσργγίο, και αισιοδοξία και να του δώσουμε εμπιστοσύνη στις δικές του ακατάβλητες, απείρητες δυνάμεις.

Μέσα στις θεάλλες που έρχονται θα ακολουθήσει μια νέα γενιά κομμουνιστών, συνεχιστών του παληού ηρωικού ΚΚΕ και θα ξεναλώμει πιο δυνατά σ' όλο του το μεγαλείο ο ήλιος του πραγματικού σοσιαλισμού και τις παγκόσμιες προλεταριακής επανάστασης.

Δίπλα στους συντρόφους μας στην Τουρκία, στις Φιλιππίνες και στο Περού δίπλα στους κομμουνιστές και τους αντιιμπεριαλιστές όλου του κόσμου, η ελληνική εργατική τάξη θα κρατήσει περήφανα ψηλά, τη δική της σημαία του Μαρξισμού - Λενινισμού - Σκ'εψης Μάο Τσε Τούγκ.

Ο μοσιαλισμός του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιστηριασμού, η εκμετάλλευση, η καταπίεση, η βαρβαρότητα στην χώρα μας και στον κόσμο όλο, δεν θ' αργήσουν να πάρουν ένα τέλος.

● Να ξεσκεπάσουμε και να αντισταθούμε στην παραπέρα διεύθυνση του Σοσιαλιστηριασμού.

Γ. ΠΡΩΤΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ Μ-Λ ΚΙΝΗΜΑ

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ένα από τα πρώτα καθήκοντα με τα οποία θα επιφορτιστεί τον εαυτό της η ΟΛΚΚΕ, θα είναι η μελέτη της ιστορίας του Μ-Α κινήματος, η κριτική εκτίμηση της προσφοράς και των λαθών του, η κριτική των οπών των λαθών και ο διαχωρισμός ανάμεσα σ' αυτό που ήταν τωχίο σ' αυτό τα λάθη και σ' αυτό που ήταν νομοταξικό. Εδώ θα κάνουμε μια πρώτη γενική τοποθέτηση.

Και σ' αρχή προταίνουμε ότι το Μ-Α κίνημα είναι η πορεία που οδήγη μετά την διάλυση του παληού ηρωικού Κ.Κ.Ε., σ' την δημοκρατία ενός νέου Κ.Κ.Ε. Είναι η κίνηση συνεκτική ή όχι, να ενωθεί ο κομμύνας, από το ρεβιζιονισμό που φώλαξε μέσα στο Κ.Κ.Ε., δρόμος της οργανωμένης σε κόμμα εργατικής τάξης, να ενωθεί ο όλος μας οδγγι από το παληό, στο νέο Κ.Κ.Ε.

Ο ρεβιζιονισμός, είτε μέσα στην Ελλάδα, είτε ο ρώσικος που διέλασε το Κ.Κ.Ε., έκανε τόσο μεγάλο κακό, όσο δεν έκαναν όλοι μαζί, ο γερμανικός φασισμός, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, και ο σοσιαλιστηριασμός, σαν εξωτερικοί εχθροί, απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό της χώρας μας.

Αλλάσε το κόμμα της εργατικής τάξης, τον οδγγι όλων των καταπιεσμένων μαζών, τον οπάρτο φασισμό ενός καταπιεσμένου έθνους, Αίλιες Κομμουνιστικό Κόμμα αυτή η χώρα κι αυτός ο λαός θα δοκιμάσουν ήττες και συμφορές.

Η περίοδος του Μ-Α κινήματος, που διανύουμε και θα διανύουμε μέχρι τη δημιουργία του Νέου Κ.Κ.Ε., είναι από τη φύση της ενόραστη μεταβατική. Είναι μια περίοδος βασανιστικής πάλης τόσο με τον ανοικτό ταξικό εχθρό, όσο και μάλιστα ακόμα περισσότερο, με το εχθρικό ιδεολογικό ρεύμα μέσα σ' αυτό το ίδιο.

Από την μεταβατική που φύση το Μ-Α κίνημα, ενώ αποτελεί άρσηση του ρεβιζιονισμού, είναι ταυτόχρονα σπαραχμένο από τον ρεβιζιονισμό, την άγνοια της ιστορίας, την καθυστέρηση και το ζεύγμα από την εργατική τάξη.

Από την άλλη πλευρά το καθήκον του να σηθεί το νέο Κ.Κ.Ε. είναι πελώριο και δύσκολο για δύο λόγους: Πρώτο γιατί δεν πρέπει να φτάει απλά το παλιό Κ.Κ.Ε., αλλά πρέπει να αρχίσει πόσο βαθιά το ρεβιζιονισμό, που διέλασε από το παλιό Κ.Κ.Ε., όπε το νέο αυτό να είναι ανώτερο από το προηγούμενο, να είναι δηλαδή και η συνέχεια του και να το ξεπερνάει. Η αλλοίωση να απελίτωση δημοκρατική την πέρα των νικών και των λαθών του και να εξαδικήσει παρτίδα αυτήν την πέρα μέσα στις νέες παγκόσμιες κι Ελληνικές συνθήκες.

Με λίγα λόγια καθήκον του Μ-Α κινήματος ήταν και είναι να φτιάξει ένα σύγχρονο και βαθύ κόμμα της εργατικής τάξης, ικανό να καρπίσει την εμπιστοσύνη της τάξης του και όλων των καταπιεσμένων μαζών, όλων των φοιτημάτων, προοδευτικών ανθρώπων.

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ

Ο δεύτερος λόγος που κάνει δύσκολο αυτό το καθήκον είναι ότι αυτή η σπείρη σημαδεύεται από το τέλος και την ήττα των επαναστάσεων της Γ' Διεθνούς που είχαν σαν αφετηρία τους τη μεγάλη Οχτωβριανή Επανάσταση.

Αν το πρώτο κόμμα της προλεταριακής επανάστασης, στα μέσα του προηγούμενου αιώνα, έδωσε την εργατική εξουσία για 2 μόλις μήνες στους ηρωικούς εργάτες της Παρισιανής Κομμύνας, το δεύτερο μεγάλο κόμμα έφτασε με την κοκκινη επανάσταση, στο σημείο να κεντι-

νήσει το μισό πλανήτη και με τη Μεγάλη Τρίτη Διεθνή τον Λένιν - Στάλιν και στη συνέχεια με το Μάο Τσε Τούγκ, να κρατήσει αυτή την εξουσία της εργατικής τάξης και των λαών για 60 σάκωνα χρόνια.

Ένα νέο παγκόσμιο κόμμα επισυστάσσαν καθοδηγημένο από την ιστορική κίμα του σοσιαλιστού προλεταριάτου, την θεωρία του Μαρξισμού - Λενινισμού - Σκ'εψης Μάο Τσε Τούγκ είναι ανεύφροστο ότι θα ξεπασαι, ήδη έχει αρχίσει, σε λίγες και' αρχή χώρας να ξεπασαι. Είτε η επανάσταση θα εμποδίσει τον πόλεμο, είτε ο πόλεμος θα φέρει την επανάσταση, ένα είναι σίγουρο, ότι ο ιμπεριαλισμός είναι πάτισ κι αδύναμος μέσα στις υξέστερες αντιστάσεις του. Από την άλλη μεριά οι λαοί μπορεί να υποχωρούν, αλλά ποτέ δεν παραδίνονται. Έχουν την ισχύ, τη θέληση και τη γνώση να κατακτήσουν τον κόσμο.

Έτσι λοιπόν οι δυσκολίες του παγκόσμιου περίγworου είναι προσωρινές. Όμως είναι υπαρχές και πρέπει ταχτικά να παρθούν υπ' όψη. Δεν πρέπει να μην έχει αντικατασταθεί και μάλιστα με ένα δραματικό τρόπο και μέσα στο Μ-Α κίνημα της χώρας μας, η κυριαρχία του ρεβιζιονισμού στην Κίνα.

Είναι διαφορετική η πορεία ανάπτυξης, το γρήγορο, η αισιοδοξία, η γρήγορη απήχηση στις μάχες του παληού Κ.Κ.Ε., που γεννιέται μέσα στις ομοιομορφίες της Οχτωβριανής Επανάστασης. Είναι αλλοιώτικες οι συνθήκες, η πορεία ανάπτυξης, το περιβάλλον για ένα κόμμα, που προσπαθεί να συγκροτηθεί μετά από μία ήττα.

Από την άλλη βέβαια μεριά, το ζεύγωμα αυτής της δυσκολίας με την εκκοπή ενός κόμματος, που μπορεί να στηριχτεί στην εργατική τάξη και το λαό της χώρας του, να στηριχτεί στην δικιά του πίστη στην επανάσταση, στη δικιά του γνώση του μαρξισμού - Λενινισμού - σκ'εψης Μάο Τσε Τούγκ, στο όλο του ξεκούλημα από τον ολιπορτιστηισμό, ή μέρος τη βοήθεια, τις συμβουλές και το κόμμα της Μεγάλης Τρίτης Διεθνούς, αυτό το ζεύγωμα θα είναι καθοριστικό για την ιδεολογία - πολιτική ομορφία, την ομοιότητα αυτού του κόμματος, την δυνατότητα, τον να καθοδηγήσει νικηφόρα στο μέλλον.

Μ' αυτή λοιπόν την έννοια η παλιωρόσηση στην Κίνα έδωσε ένα μεγάλο γυτόπημα, αλλά βοήθησε και στο ιδεολογικό - πολιτικό ξεκούλημα του Ελληνικού Μ-Α κινήματος.

Αυτό το κίνημα φάνηκε πολύ αδύνατο στην επίθεση του λικβενταρισμού, του αγνωστικισμού, της απογοήτευσης στα τέλη της προπομπής δεκαετίας. Είδη τις δυνάμεις του ν' αποδεκατίονταν και μια σειρά επέλεξε πο να καταρρίβουν ή και το γρηότερο να περνάνε στον πιο ελκιστικό ολιπορτιστισμό.

ΟΙ ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτή η παγκόσμια συγκρία, συνέθεσε, με μια σειρά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ταξικής πάλης στην ίδια μας τη χώρα.

Το Μ-Α κίνημα σ' όσο βαθμό αντεδωλθη την κλασική δεξιά, τον άμμο συλεχιστή του μοναρχοφασισμού, και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και μόχρεσε παρά τους ολιπορτιστισμούς, να συσπειρώσει γύρω του πρωταόρα στοιχεία της εργατικής τάξης καθώς και της ρεφορμιστικής μεροπαιτικής διανόησης και να πετύχει νίκες τόσο στη διάρκεια, όσο και ομώς μετό το φασισμό. Όμως στην ομώς κείμενη

περίοδο εμφανίστηκαν καθαρά οι αλληγορίες του Εκδοχόμενου δηλαδή εντεινόνος οι ανισότητες του ολιπορτιστισμού και του ρεβιζιονισμού, που αυτά καθαρά έλεγαν μέσα του.

Το αντικειμενικό στοιχείο της νέας περιόδου είναι βασικά τρία.

1ον. Το άνοημα του ρόλου του σοσιαλιστηριασμού στην Ελλάδα και το συνεπακόλουθο άνοημα του ρόλου του Κ-Κ.Ε.Ε., και της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας.

2ον. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ, σαν μια εδωρόσημη κίνηση του χρηματιστικού - κρατικού κεφάλαιου, και γενικότερα της αστικής τάξης, που υπογράθηκε από την ανάπτυξη της συνεύθησης του λαού αλλά και έδειξε την αδυναμία της να σηκώσει σαν ιδεολογική της σημαία τον μαρξισμό και τον αντιιμπεριαλισμό. Φύστικος μαρξισμός - κλασικός αντιιμπεριαλισμός, όπως το μέτωπο ΠΑΣΟΚ - Κ-Κ.Ε.Ε., στην πολιτική και την ιδεολογία, αποτέλεσε ένα τεράστιο σημαία παραμένει σαν σφραγίσματα του επαναστατικού κινήματος.

3ον. Η σχετικά σταδιοροήηση της αστικής τάξης συνολικά μετά τον αντιφασιστικό αγώνα και η συνολικόδοση ύψηση του Εργατικού και του Ευρύτερου Λαϊκού Κινήματος μετά το '76.

Το Μ-Α κίνημα ήταν ιστορικότακτικά υνικονο να παρακολουθήσει, να κρητεύσει και να αντείρξει αυτές τις εξελίξεις.

ΟΙ ΔΙΑΣΠΑΣΕΙΣ

Έτσι λοιπόν έχοταν το ένα χτύπημα μετά το άλλο και οδμηόταν σε απαντελά διασπάσεις, ενώ ταυτόχρονα μέσα από αυτή την οδονήση πορεία ξεκούβριζε τις γραμμές τους.

Είναι γεγονός ότι κομμάτι από τις μέγρες τα έμμε διασπάσεις, δεν ξεκούβριζε σε επίπεδο αρχής, με αποτέλεσμα να υπάρχει αποκοινωνισμός στην επαναστατική κληροπία της διαδοσης και επαναστατήτων στην ολιπορτιστιστική πλειορ.

Αυτό ταχία τόσο για τις διασπάσεις του ΕΚΚΕ, όσο και αυτές της ΟΜΑΕ.

Με ελίπωση μια σειρά οργανώσεις, που ξεκούβριξαν από τα πλάγια της ΟΜΑΕ στην εποχή όπου ο ολιπορτιστισμός, της ηγεσίας της δεν είχε επέτρεψε να δώσει τον αντιφασιστικό αγώνα, και που στην συνέχεια διαλύθηκαν, το Μ-Α κίνημα είχε σαν βασικό του κομμά το ΕΚΚΕ και την ΟΜΑΕ.

Εκτιμώντας σήμερα την πάλη γραμμή, που δόθηκε μέσα στο Μ-Α κίνημα θεωρούμε ότι σε γενικές γραμμές:

- Ο διαχωρισμός του '76, του ΜΑΚΚΕ από το ΚΚΕ (μ-λ) ήταν ανάμεσα στην Επανάσταση και στον ολιπορτιστισμό, που είχε σαν κέντρο του το ΚΕΔ. Το ΚΚΕ (μ-λ) ήταν ο μισός - προτσουιστικός κρημός της ΟΜΑΕ που σύμφωνα μετά τη διάσπαση του '82 (σε -Σημείο και -Πολιτική), διάσπαση μακριά από το μαρξισμό - Λενινισμό, που ξεκούβριζε ανήματα σε δύο ολιπορτιστιστικά ρεύματα) έμα γίνει η πιο δικιά ομάδα του να - ρεβιζιονισμός.

- Ο διαχωρισμός του '79, του ΜΑΚΚΕ από το αναδοχητημένο ΜΑΚΚΕ ήταν ανάμεσα κλή στην επανάσταση και την ολιπορτιστιστική δική ομάδα του Γορδαίνη.

- Ο διαχωρισμός του ΕΚΚΕ το '78 και το '80 από τις διαδοτικές ομάδες του Στάγκου και του Κορμπούραου, ήταν επιβηλωμένος από την πλευρά του ΕΚΚΕ.

- Η σύγκρουση των συντρόφων του ΕΚΚΕ με τη δεξιά, αναταξιαστική κλίμα του Μπίση το '82, ήταν επίσης άδικα και ασπεί.

- Η ενότητα όμωσ αυτής της επαναστατικής ομάδας, των συντρόφων του ΕΚΚΕ με το ΜΑΚΚΕ στα 1982, ήταν αβλήης βασική και ίζω από αρχής. Ήταν μία εισαγωγή καταλυσκήση σε αποτυχία.

- Η ενότητα γραφής βιαιά συμφωνία στις αρχές αποτέλεθηκε το ίδιο αδύνατο όπος η ρήξη, που δεν στηριζόταν καθαρά πάνω στις αρχές.

Συνέχεια από σελ. 7

Η ΟΑΚΚΕ

Η σημερινή σύγκρουση και οργανωτική ρήξη των στελεχών που αποτελεί την ΟΑΚΚΕ με την οπορτουνοιστική καθοδήγηση του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ είναι σύγκρουση και ρήξη σ' όλο το επίπεδο με τον οπορτουνοισμό. Την αλήθεια αυτής της διάσχισης φέρουν ακέρια τα ημερήσια στελέχη του ΜΑΚΚΕ, που αρνήθηκαν την μέχρι τα τώρα πάλη τους με τον οπορτουνοισμό των δεσποτών του '76 και του '78 και έλειψαν, σε κατάσταση πανικού μισροσύνης στις δεσποτικές του κινήσεις, να ανάδουν πίσω μαζί τους.

Η νέα ΟΜΑΕ, που είναι υπεύθυνη να φτιάξουν συνθήκες ώστε, για πρώτη φορά στην ιστορία της ΟΜΑΕ και των ΜΑΚΚΕ, να μην υπάρχει κενό ανάμεσα από τις καλές της λέξεις.

Οι τρεις αντικρουστικοί παράγοντες που προαναφέραμε διασχίσαν με τον εγχώριο τρόπο το ΜΑ-Κέντρο, ή αλλιώς έκφευξαν από τις καλές του οπορτουνοιστικού, συνήθως και τον εχθρό τους.

Η άλλη εναντίον είναι οι ανιστορητισμολογία που δείχνει και μέσα στην ΟΜΑΕ και μέσα στο ΕΚΚΕ στο βόθρο της έρχοται από τα οργανωτικά. Είναι μια ανιστορητισμολογία και μια αντιεργατική πολιτική πάλη. Ταυτόχρονα κέντρο του ρεβιζιονισμού είναι η ΕΣΣΔ. Σειρήνες τονίζοντας με τον ρεβιζιονισμό σχετικά αδύναμα να φοβόταν η πάλη με τον οπορτουνοισμό. Είναι ήταν η αδυναμία του ΕΚΚΕ και του ΜΑΚΚΕ. Ο αντιεργατισμολογία του ΕΚΚΕ ήταν πιο καθαρός και προσηγορεύς, όμως δεν ήταν δέντρο με τον αντιεργατισμό, με την αποστασιοποίηση με την εργατική τάξη, ή απόλυτος αντίθετος ή και μικροσοφιστικός, όπως στην περίπτωση του ΜΑΚΚΕ) αντι - σοσιαλισμολογία.

Στο βόθρο, που βαθαίνει η ιστορία της παραδοσιακής πολιτικής στην ΕΣΣΔ (πράγμα, που αφορά και από την αεροπορία (απόφαση της ΝΔ) και που το πιο προσοδοτικό κομμάτι της μακροεθνικής τάξης αποκόπησε από το ιστοριογραφικό μολόχο ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ, οι αρχές, τόσο του ΕΚΚΕ, όσο και του ΜΑΚΚΕ, που αντιπροσώπων έχουν την καθαρή της ιστορίας και της μικροσοφιστικής τάξης, ιδιαίτερα μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ, κρατάει χωρίς υποδομή που οπότε ο μικροσοφισμός ή γρονθοποιός από την εργατική τάξη σκέρνας σε μια σιδηρή, που αυτή η τάξη ήταν χειριζόμενη από την κρατική και κοινωνική αδικία κληρονομία του μολόχ - ΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ και το κενό της ήταν σε υποχώρηση. Αυτός ο μικροσοφισμός έρχονται να κρησνιάσει στον υπέροχο βόθρο από τα ιδεολογικά χειρίσματα. Έχοντας από απομόνωση και απάθεια, ζήτησαν στην περίπτωση των οπορτουνοιστών του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, εφόσον να φοβόμαστε το κενό του γυαλιού με μια πίστη χωρίς αξία της οργανωτικής του άνοδης, για να παραδοθεί το ίδιο μαχαίρι, στον σκληρό οπορτουνοισμό του ΚΚΕ μαζί και της ΚΙΝΗΣΗΣ. Όπως και αυτή η σύγκρουση των στελεχών της ΟΑΚΚΕ με τους οπορτουνοιστές ήταν ένα παραπέρα χειρόγραφο μέσα στο ΜΑ-Κέντρο, ήταν μια στιγμή της ανόητης της συνειδήσεως του. Έχρησε οι οπορτουνοιστές να φτιάξουν στα άκρα να μη μπορούν η προλεταριακή επαναστατική αντίληψη να απελευθερωθεί και να αυτοοργανωθεί.

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΙΣΩ

Κοιτώντας σήμερα προς τα πίσω το μολόχο, δευσιτυπώνουμε πόσο βαθιά αυτό ήταν δέντρο με τον οπορτουνοισμό. Και όλες από την εποχή του '56 και στην συνέχεια με την Αναγέννηση, το μολόχο είναι από την αρχή του **δεν έβαλε σαν πρώτο καθήκον του την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, στήριξη του επαναστατικού χαρακτήρα του, ιδιαίτερα του φασιστικού γραμματίου του, του μεγάλου προλεταριάτου ηγήτ Ν. Ζαχαριάδη**.

Αυτό στο βόθρο έδειξε τον οπορτουνοισμό στον τον οποίον ολόκληρο στην επαναστάση. Εκεί βρισκόταν η για τόσο χρόνια όλη η ζωή, να δείχνουν την γενική πορεία και επαναστατική καθοδήγηση του Β' αντιεργατικού και να το προβάλλουν σαν ένα κενό ζήτημα μέσα στις μάχες.

Εκεί βρισκόταν η όλη της ιστορικής επαναστάσης κατοπινά, η γενική θεωρητική σκευή, ο στήριξης αντιεργατισμός, ο αντιεργατικός οικονομισμός, η απροσεχισμολογία μέσα στον φασισμό. Εδώ πρέπει να πούμε ότι σήμερα στο '64 πάνω οι πολιτικοί προσφορές, που είχαν από επαναστατική καθοδήγηση του μολόχ κινήματος, έδωσαν μεγάλη πάλη στον Σίγμημα Ζαχαριάδη, όμως δεν παύθηκαν να κρησνιάζουν τον ρεβιζιονισμό, Ρώσικο και Ελληνικό που βρισκόταν στη βάση της προλεταριακής του καθοδήγησης. Η αδυναμία τους αυτή ήταν αναπόφευκτη της γενικότερης αδυναμίας της Τρίτης Διεθνούς να σπάζει τις γέφυρες που έπαινε η ταχική πάλη στην περίοδο της δεξιοσύνης του προλεταριάτου και που τελικά την ελάττωσε στην ημερομηνία του '56 στην ΕΣΣΔ και στις άλλες χώρες της Α. Ευρώπης. Αυτή η αδυναμία επέδρασε να διαγραφεί από τον ρεβιζιονισμό. Προέκυψε η λάθος της επαναστάσεως. Με αυτή την έννοια **εχθρούς και τον Στάλιν σαν μεγάλο καθοδηγητή του παγκόσμιου προλεταριάτου και μεγάλο μαρξιστή θεωρητικό** όπως και συν μεγάλη και επαναστατική αλή την παροχή, όπως αυτές καθοδήγησε το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα. Σειρήνες αποδοσιογραφία αντίθετοι σε αυτές της θεωρίας, που στο όνομα του Στάλιν τους καταδικάζουν ή αρνηθούν το ΚΚΕ και την Τρίτη Διεθνή, τον Ζαχαριάδη και τον Στάλιν και αρνούνται να τριβίζουν μια καθαρή δημοκρατική γραμμή ανάπτυξη στην επαναστάση και τον ρεβιζιονισμό, ελαττώνοντας με αυτό τον τρόπο την επαναστατική. Όπως σκευή αντιθέτοι και σε εκείνες τις στιγμές, που αρνούνται την προσφορά του νεότερου μολόχ κινήματος, που εχρησιμοποιούνται την ιδεολογική πάλη, που δείχνει και θα δώσει για κοινό όνομα στις γραμμές του, που στην πραγματικότητα αδύνατοι να δουν, ότι ένα νέο ΚΚΕ θα είναι αποτέλεσμα του πιο παραταχθέντος ιδεολογικού αγώνα, ανάπτυξη στο πιο αντιπροσωπευτικό, οσοδήποτε και αν είναι μεταγενέστερο από πολιτική άποψη, ιδεολογικό μερίδιο, που αναφέρονται στον ΜΑ.

Καταγγέλλοντας σήμερα τον οπορτουνοισμό από αρχές, δηλαδή από το ίδιο, το πιο, όλο της διάσχισης, είμαστε υπερασπιζόμενοι να προσθήσουμε την πραγματική ενότητα όλων των ΜΑ, πραγματικών κομμουνιστών, που βρίσκονται κάτω από την ιδεολογική και πολιτική επιτηδία του ρεβιζιονισμού και κάθε οπορτουνοισμό, αλλά και αυτού της ΜΑ-Κ, που αντιπροσώπων σήμερα δεν έχουν να προαναγγέλλουν τις ιδέες του οπορτουνοισμού και του κομμουνισμού.

Δ. ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Η ΟΑΚΚΕ είναι πρωτότυπο κομμουνιστική, πολιτική επαναστάση της εργατικής τάξης, που έχει σε βασικό της στόχο, την ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος, του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, που διόλεσαν οι Ρώσοι και Έλληνες ρεβιζιονιστές, στα 1956.

Η ΟΑΚΚΕ καθοδηγείται από τον Μαρξισμό - Λενινισμό - Στάλιν Μισο Τούγκνι και προσαρμόζει να τον εφαρμόσει στη συγκεκριμένη πραγματικότητα της χώρας μας. Ταυτόχρονα αναπτύσσει τον Προλεταριακό Διεθισμό, συνδέοντας το συμφέρον της ελληνικής εργατικής τάξης, με το συμφέρον της παγκόσμιας εργατικής τάξης, των καταπιεσμένων λαών και εθνών, στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον φασισμό και την ταξική αντίθεση, που είναι εναντίον του προλεταριάτου του οπορτουνοισμού και του κομμουνισμού.

Η ΟΑΚΚΕ υποστηρίζει τον δημοκρατικό εχθρό και τον ιστορικό εχθρό που στην ιστοριογραφία της και αντίθετοι στον ιδεολογικό και την ιστορική κληρονομία της.

Η ΟΑΚΚΕ δίνει στην πάλη για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, έχει σε βασικό της καθήκον την υπερίσχυση της με τον ρεβιζιονισμό και τον οπορτουνοισμό, κάθε υπέροχο.

Η επαναστάση και το ζωντανότερο του επαναστατικού Μαρξισμού, η υπερίσχυση και το ζωντανότερο της θεωρίας του Λαλιούτσκι ενάντια για την προλεταριακή επαναστάση και την δεξιοσύνη του ιμπεριαλισμού στην εποχή του ιμπεριαλισμού, η υπερίσχυση και το ζωντανότερο της θεωρίας του Μισοϊάδου για την ανάπτυξη της επαναστάσεως, ότι οι στόχοι της δεξιοσύνης του προλεταριάτου και για τη Μερική Προλεταριακή Ηνωτική Επανάσταση, η υπερίσχυση και το ζωντανότερο του επαναστατικού έργου του Στάλιν και της θεωρίας της σοσιαλιστικής καθοδήγησης στην ΕΣΣΔ, ταυτόχρονα την αποκάλυψη της καπιταλιστικής παραδόξου στην ΕΣΣΔ και την μετατροπή της σε χώρα του κρατικοκομμουνιστικού καπιταλισμού και του πιο μικρού και επιθετικού ιμπεριαλισμού, του ιμπεριαλισμολογία, η υπερίσχυση της στρατηγικής αντίληψη της θεωρίας του Προδούρου Μίσο για τους τρεις κόμματα, που γενικά γραμμή του παγκόσμιου προλεταριάτου καθ της παγκόσμιας διατάξης των δυνάμεων, η υπερίσχυση και το ζωντανότερο των επαναστατικών παραδόξων της ενδοζικής κοινοβουλευτικής ιστορίας του ελληνικού κινήματος, η υπερίσχυση και το ζωντανότερο του ιστοριογραφικού και του αγωνιστικού πνεύματος, ιδιαίτερα μέσα στα πρωτότυπα ηρώα της εργατικής τάξης, αποτελεί βασικούς αξίους της πάλης της ΟΑΚΚΕ ενάντια στον ρεβιζιονισμό και τον οπορτουνοισμό σε αυτή την περίοδο.

Η ΟΑΚΚΕ δίνει στην πάλη για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, ενάντια στην ιστορία με τις πλατιές ταξικές μάχες και πρώτα απόλα με την εργατική τάξη, προσπαθώντας να καθοδηγήσει πολιτικά τους ποταμολογικούς αγώνες τους, απασχολώντας την ταχική του κενό με βάση ενάντια στους εχθρούς της κάθε φύσης: ιδεολογικά όπως της επιτηδίας οργάνωση στην στρατηγική καθέδρα της σοσιαλιστικής - αντιεργατιστικής επαναστάσεως και στην εξουσία της εργατικής τάξης.

Στον αγώνα αυτό η ΟΑΚΚΕ χρησιμοποιεί όλες τις δοκιμασίες, από την μακροχρόνια ιστορία του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, μαρξική πάλη, από τις καλύτερες μέχρι τις χειρότερες, απορρίπτοντας τις ρεφορμιστικές θεωρίες του «εργατικού» και «πρώτου» έργου. Ηρωϊκόμα παίρνει όλα τα απαιτούμενα μέτρα για την εξασφάλιση της πολιτικής της άρσης κάτω από τις οποιεσδήποτε συνθήκες επιβάλλει η αντίσταση.

Η ΟΑΚΚΕ συνεργάζεται πάντα στην οργανωτική αρχή των Δημοκρατικών Συγκεντρωτικών και εφαρμόζει τον οργανωτισμό στη βάση της δημοκρατίας και την δημοκρατία κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Αναπτύσσει σε ανεπίσημο κλίμα της επαναστατικής δημοκρατίας, τη δημοκρατία στην ιστοριογραφία, την ιστορική αντίθεση και ζωντανότητα των μολόχ και τον στα μάχες οργανωτικής και καταπολέμησης των γραμμοκρατών, την αντιεργατικότητα, τον δημοκρατισμό και τον κομμουνισμό. Ολόκληρη η οργάνωση ακολουθεί με υπερίσχυση την κομμουνιστική καθοδήγηση, προσπαθεί τον συγκεκριμένο και ασταθιστική στον ρεβιζιονισμό, την ιστοριογραφία, τον φασισμό, τον ιστοριογραφία, τον φασισμό και τον κομμουνισμό.

Η ΟΑΚΚΕ είναι να υπερίσχυση τα κάθε μορφής ιστορικά ρεβιζιονιστικά και ιστοριογραφικά ιδεολογικά μερίδια, που κρησνιάζουν τον οπορτουνοισμό μέσα στις γραμμές της. - Τα τρία να και τα τρία *έχρη* τον ολόκληρο ο Προδούρος

Μίσο, να εφαρμόσουμε τον μαρξισμό και όχι τον ρεβιζιονισμό, να ακολουθήσουμε την πολιτική της ενότητας και όχι της διάσχισης, να είμαστε τίμιοι και ειλικρινείς και να μην καταγγέλλουμε με ανηθικές και ανιστορικές αποχρήσεις την γενική καθοδήγηση στην ιστοριογραφία των μολόχ και τον οπορτουνοισμό της ΟΑΚΚΕ. Μίσο είναι η κριτική - αυτοκριτική και η καταπολέμηση με ανώτερη ποσοτικά ενότητα μέσα από την κριτική.

Κάθε ΟΑΚΚΕτής πρέπει να χαρακτηριστεί από ανώτερο και σύνθετο ενάντια στην αλαζονεία και την έλαση, να έχει στον ώμο δεξιά με τις μάχες και να δείχνει την κριτική του, να ζει στο στόμα της ίδιας ζωής και της σκληρής πάλης, να έχει ιδιαίτερη υπερίσχυση ενάντια στους κομμουνιστές, στους διανοητιστές, ρεβιζιονιστές και σε κάθε ιστορικό στοιχείο και να τους τραβήξει με κάθε μέσο να αρτηριοσπαστεί την καθοδήγηση της οργάνωσης και να αποδοκίμασε την επαναστατική της ιστοριογραφία.

Κάθε ΟΑΚΚΕτής πρέπει να κινείται με όλες τις περιπτώσεις να προσέτινα τον μετρίοντα στα συμφέροντα της οργάνωσης και του λαού. Να μην φοβόμαστε τις μάχες, τις διαμάχες και τις ενέσεις και να δειξοίμε δραστήριο χαρακτήρα, τη ζωή του στην πάλη για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, για την επαναστάση και τον Κομμουνισμό.

Ολόκληρη η οργάνωση και κάθε μέλος της έλαση, πρέπει πάντα να κριτικά γραμμή και να υπερίσχυση μέχρι τελίκα την κόκκινη επαναστατική σημαία του Μαρξισμού - Λενινισμού - Στάλιν Μισο Τούγκνι και να ελαττώσει να το χειρίσται την εκπαίδευση με τα μολόχους.

ΤΟ ΜΕΛΟΣ

Μέλος της ΟΑΚΚΕ μπορεί να γίνει κάθε εργατής, εργάτης, εργάτης, επαναστάτης, διανοητιστής, κάθε εργατικός, που έχει φτιάξει σε ηλικία 18 χρονών, αποδέχεται τις πραγματικές αρχές και να καταπολεμά την οργάνωση, συμμετέχει ενεργά σε μια κομμουνιστική αρχή, που δοκιμάει δραστήριο για αυτή την οργάνωση τις αποστάσεις της οργάνωσης, ηγείται της κομμουνιστικής επιτηδίας και πλήρως ανεξάρτητα την καθοδήγηση της.

Άρθρο 2

Η στρατηγική στην οργάνωση γίνεται ατομικά, αρχικά σαν δόκιμο μέλος. Η πρόταση για τον νέο σύντροφο γίνεται από δύο ταχτικό μέλη, και αφού έχει προηγηθεί ένα «μια» ιστοριογραφικό - πολιτικό συμβούλιο του νέου συντρόφου. Η πρόταση πρέπει να γίνεται με μεγάλη σοβαρότητα και ειλικρίνεια και αφού παρθεί δύο είναι δυνατόν η γενική υπερίσχυση, που τον γινώσκουν μέσα από τον χώρο που ζει και αναπτύσσει την δουλειά του. Το δόκιμο έχει όλα τα καθήκοντα και το δικαίωμα του ταχτικού μολόχ, εχθρός από το δικαίωμα να εκλέγεται και να εκλέγει στα κομμουνιστικά όργανα και σώματα. Η γέννηση του είναι συμβολογική. Το στάδιο της δοκιμασίας διαρκεί έξη μήνες. Την απόφαση για την στρατηγία, τόσο για τα δόκιμο μέλη όσο και στη συνέχεια για τα ταχτικά την παύση ο οπορτουνοισμός κομμουνιστικός παθήσει, όπως βρισκόταν ο επαναστάτης και επαγγελματίας από την αμέσως ανώτερη κομμουνιστική επιτήρηση.

Άρθρο 3

Το μέλη της ΟΑΚΚΕ είναι υποχρεωμένα.

- Να μελετούν και να εφαρμόζουν τον Μαρξισμό - Λενινισμό - Στάλιν Μισο Τούγκνι, να ασκούν κριτική στον ρεβιζιονισμό και σε κάθε ιστορική ιδεολογία και να παλεύουν για να καταργηθούν την αντίληψη τους για τον κόσμο.

- Να υπερίσχυση ενάντια του έλας και να καταπολέμηση το προσηγορεύς τους συμφέροντα στα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της οργάνωσης.

- Να εκπληρώνουν δραστήριο τα καθήκοντα, που τους ανέθεσε η οργάνωση, και να αρνηθούν με αποδοκίμαση για την υλοποίηση των στόχων της οργάνωσης.

- Να παίρνουν μέρος και να προσπαθούν να καθοδηγήσουν στη βάση της γραμμής της οργάνωσης, την πάλη και διαζώσουν οι μολόχ στο εργοστάσιο, στο χωριό, στο σχολείο, στην οικογένεια και την ύπαιθρο, να ενάντια με αυτές και να διδάσκονται από αυτές.

- Να υπερίσχυση με ειλικρίνεια την κριτική - αυτοκριτική, και να παίρνουν να διαφύκουν να λάλη και τις αδυναμίες τους, υπομένοντας προσεχισμολογία και την γενική των μολόχ για αυτό.

- Να είναι τίμιοι και ειλικρινείς ενάντια στην οργάνωση, να εφαρμόζουν τη κομμουνιστική ηθική, να ηρωότη την κομμουνιστική επιτηδία και το καπιταλισμό και να προπολέμηση τον οπορτουνοισμό, να ακολουθήσουν την γραμμή της οργάνωσης, να υπερίσχυση με όλες τις περιπτώσεις να προσέτινα τον μετρίοντα στα συμφέροντα της οργάνωσης και του λαού. Να μην φοβόμαστε τις μάχες, τις διαμάχες και τις ενέσεις και να δειξοίμε δραστήριο χαρακτήρα, τη ζωή του στην πάλη για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, για την επαναστάση και τον Κομμουνισμό.

και να προπολέμηση ανώτερη την οργάνωση από τα οποία χειρίσται την αντίληψη.

- Να συμμετέχουν ενεργά στην επαναστατική ζωή και στη διαμόρφωση της κομμουνιστικής γραμμής και να αναπτύσσουν την πρωτοβουλία στην βάση της γενικής γραμμής της οργάνωσης. Κάθε μέλος έχει το δικαίωμα να διατηρεί την αντίθετη του άποψη και να την τοποθετεί μέχρι και το συνέδριο της οργάνωσης. Να τολμάει να ασκούν ανοιχτή κριτική και στα πιο υψηλά καθοδηγητικά κλιμάκια της οργάνωσης, παίρνοντας πάντα υπόψη το συμφέρον της οργάνωσης.

Άρθρο 4

Όταν ένα κομμουνιστικό μέλος δεν υπερίσχυση στο καθήκοντα του και πέφτει σε ενέργειες που δεν αρμόζουν στην κομμουνιστική ιδιότητα, τότε η οργάνωση του σώνει υπερίσχυση κριτική. Αν κάποιος με την σοβαρότητα της περίπτωσης παίρνει ένα από τα πιο κάτω μέτρα. Ηρωϊκόμα ηρωισμός, διαβεβαίωση, υπερίσχυση στην θέση του δικαίου μέλους, προπολέμηση διαρκώς και διαζώση.

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η οργάνωση είναι οργανωτική πάνω στην οργανωτική αρχή του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού. Όλη η οργάνωση πρέπει να υπερίσχυση στον Α.Σ. και να εφαρμόζει πιστά το καπιταλιστικό, το ιστοριογραφικό στην οργάνωση, η μεταγενέστερα υλοποιείται στην επαναστάση, να κινείται ενάντια τοποθετείται στο αναπτύσσεται ιστορία της οργάνωσης υλοποιείται στην ΚΕ.

Άρθρο 6

Οι αντιπροσωπιοί σε όλα τα στάδια της οργάνωσης, όπως και τα μέλη και οι γραμματείς του καθοδηγητικού επιτηδίας, σε όλα τα επίπεδα εκλέγονται με δημοκρατική ψηφοφορία, μετά από δημοκρατική σύγκληση και διαδοκίμαση κριτική - αυτοκριτική.

Άρθρο 7

Ανώνυμο καθοδηγητικό σόμα της οργάνωσης είναι το Εθνικό Συνέδριο, που συγκλείεται τουλάχιστον κάθε τρία χρόνια. Το συνέδριο αποφασίζει για όλα τα ιδεολογικά πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα, εξετάζει τον ιστοριογραφικό της ΚΕ, αποφασίζει τα πρόγραμμα

και να καταπολέμηση, χωράει την γενική πολιτική της οργάνωσης και εκλέγει νέα Κ.Ε.

Άρθρο 8

Η Κ. Ε. της οργάνωσης είναι το ανώτατο καθοδηγητικό όργανο ενάντια σε δύο συνέδρια. Η ίδια είναι δυνατόν μέσα στο πλαίσιο της να εκλέξει επιτηδία επιτηδία για την καλύτερη δουλειά της οργάνωσης. Η Κ. Ε. στην πρώτη της συνάντηση εκλέγει τον γραμματίου της.

Άρθρο 9

Οι Κομμουνιστικοί παθήσει είναι οι οργανωτικοί βόθροι, και οικοδομούνται στα εργοστάσια στον αγρό, στις πόλεις και σε χωριά, στα σχολεία και στους δημόσιους οργανισμούς και αποκαθαίρεται η ανάγκη της οργάνωσης της επαναστατικής πάλης του προλεταριάτου, αλλά και σύμφωνα με την οργανωτική αντίληψη της οργάνωσης. Όσοι οι κομμουνιστικοί παθήσει απόκλινουν στην καθοδήγηση των όργανων ανώτερων ενδοκίμασαν κομμουνιστική επιτηδία.

Οι Κομμουνιστικοί παθήσει, ιδιαίτερα στο εργοστάσιο, αποτελούν να θερμά το κίνημα και υπερίσχυση από τους οπορτουνοιστές μετά της οργάνωσης. Κάθε χρόνο οι κομμουνιστικοί παθήσει, πρέπει να εκλέγουν τον γραμματίου τους ή και να γραμμοποιήσουν ανώτερα την οργανωτική τους δουλειά.

Άρθρο 10

Για την καλύτερη καθοδήγηση της δουλειάς των κομμουνιστικών παθήσει, αλλά και της επαγγελματίας της καθοδήγησης δουλειάς της οργάνωσης, οργανωτικός ενδοκίμασε καθοδηγητικές επιτηδία, είτε κατά βιομηχανικούς κλάδους, είτε κατά γεωγραφικών περιφερειών, είτε κατά τοπικά σχολεία, σύμφωνα με τις ανάγκες της άρσης. Ιστορική και ιστοριογραφική καθοδήγηση της επαναστατικής πάλης του προλεταριάτου και σύμφωνα πάντα με την ιστορική αντίληψη της οργάνωσης. Όσοι οι Κομμουνιστικοί Επιτηδία εκλέγουν κάθε χρόνο τον γραμματίου τους ή και το γραμματίου τους.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Άρθρο 11

Η οργάνωση εξασφαλίζει τα οικονομικά της από τις εισφορές των μελών της, που καθορίζονται από τους τομάρκαρμους, που αναπτύσσονται εργάτης καθώς και από τις εισφορές των φίλων, συμβολίζοντας και των πιο πολύτιμων λαϊκών μολόχ, μέσα από τις οικονομικές εξαγωγές της οργάνωσης.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΑΚΚΕ
ΑΘΗΝΑ - ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 39
ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
ΤΗΛ. 4928007

Συνέχεια από σελ. 3

Ένα είναι σίγουρο, ότι με την αλματώδη τους πορεία προς τα πίσω οι οπορτουνοιστές βοήθησαν τους συντελεστές συντρόφους να κινηθούν προς τα μπρος. Οι σύντροφοι, που ήταν σε ρήξη με τους οπορτουνοιστές του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ έκαναν κάθε προσπάθεια για να διατηρηθεί μια ενότητα αρχών σ' αυτό το κόμμα. Εξάντλησαν κάθε περιθώριο με αλλεπάλληλες εκκλησιαστικές και ακολούθησαν μία διαδικασία υποδειγματικής εσοκομμουνιστικής πάλης ενάντια σε κάθε φραξιονισμό και διασπαστικότητα.

Όταν μια καρμιά δυνατότητα ενότητας δεν υπήρχε, συγκρότησαν τις κομματικές δυνάμεις, που αντισταθάνον στον οπορτουνοιστικό καθήφορο και στην συνέχεια μετά από 2μηνη μήνες ιδεολογικό - πολιτικής ζύμωσης και μελέτης, προχώρησαν στην ίδρυση της ΟΑΚΚΕ.

Ήταν μια φανερό ότι η αποτυχία της ενότητας ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ ήταν το τέλος μιας εποχής. Η κατακλιμα των παραδοσιακών ηγετικών στελεχών του μολόχ κινήματος στον οπορτουνοισμό ακόμα και την ανεπιτυχότητα είναι ένα φαινόμενο που καταρτήρη ηρωισμούς στην ιδιότητα διακήρυξης.

Το ότι το ΕΚΚΕ και η ΟΜΑΕ κατόνησαν εκεί είναι ένα ζήτημα, το ότι ο αγώνας για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ πρέπει να συνεχιστεί, είναι ένα άλλο.

Η ιδιότητα Συνδιοικού της ΟΑΚΚΕ πραγματοποιήθηκε στον Πατριαύ στις 8 του Ιουλίου από τους συντρόφους του Πατριαύ, της Αθήνας και της επαρχίας μέσα σ' ένα κλίμα επαναστατικού ενδοκίμασε, βαθιάς συντροφικής ενότητας και αποφασιστικότητας και υποθήκη ΟΜΟΦΩΝΑ τις αποφάσεις της.

Εμείς τα ιδιότητα μέλη της ΟΑΚΚΕ δεν θα αφήσουμε την Σημαία του Μαρξισμού - Λενινισμού - Στάλιν Μισο Τούγκνι να χαθεί μαζί τις λάσπες, ούτε θα πάψουμε στιγμή να αγωνιζόμαστε για το Νέο ΚΚΕ, για την υλοποίηση της επαναστάσεως, για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Θα προσπαθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις να κατανοήσουμε βαθύτερα την παγκόσμια κι ελληνική πραγματικότητα και να δεσώμε παραπέρα με την εργατική τάξη και το λαό της χώρας μας.

Καλούμε όλους τους κομμουνιστές, να ποικνώσουν τις γραμμές της ΟΑΚΚΕ. Καλούμε όλους τους τίμιους και προσεχισμολογίες ανθρώπους να ενισχύσουν την ΟΑΚΚΕ, να σταθούν στο πλάι της να τη βοηθήσουν ν' αναποκαθίσει στα μεγάλα καθήκοντα και τους στόχους, που έχει τάξει στον εαυτό της.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ